Capitolul 1

— Vă rugăm să vă puneţi centurile de siguranţă! se auzi în difuzoare şi becul roşu se aprinse deasupra uşii de la clasa a doua.

Jennifer Glenn urmă instrucţiunile şi-şi îndepărtă o şuviţă de pe ochi. Avea părul auriu cu reflexe arămii, lung până la umeri. îşi lăsă capul pe spate pentru a primi răcoarea de la ventilatorul din plafon. Ochii săi căprui aveau un aer trist.

Se gândi că ar fi trebuit să-şi fi prins părul într-un coc deasupra capului. Lui Brad îi plăcea s-o vadă cu părul lăsat liber pe spate. Şi ei îi plăcea să-şi aranjeze astfel părul, doar că o făcea să pară atât de tânără şi vulnerabilă. Dar acum, la cei douăzeci şi doi de ani ai săi, se simţea mult mai matură. Dar fusese vulnerabilă, atât de vulnerabilă...

Cu doi ani în urmă, absolvise şcoala de secretare, ca şefă de promoţie. Radioasă şi încrezătoare, îşi sărutase părinţii şi urcase în autobuzul de Minneapolis. Timp de trei săptămâni, umblase pe la mai multe birouri ţinând asupra ei, cu mândrie, certificatul şi recomandările. Dar rezultatele fuseseră de fiecare dată aceleaşi.

Toţi păreau impresionaţi de referinţele ei dar, de cum o vedeau, figura lor se schimba, devenind neîncrezătoare. După a doua săptămână, Jennifer deja le putea ghici intenţiile, după modul în care reacţionau în faţa constituţiei ei firave şi gingaşe, cu nasul cârn şi o guriţă roşie ce cadra perfect cu figura ei de copil. Toată lumea părea că ar vrea s-o întrebe: „Chiar ai douăzeci de ani? Nu arăţi mai mult de şaisprezece!”. O refuzau, invocând, oarecum ruşinaţi, lipsa de experienţă.

În a treia săptămână, când era gata să-şi epuizeze toate resursele şi se gândea serios că va trebui să se

întoarcă acasă, norocul îi surâsese. Aproape îl implorase pe cel ce o intervievase să-i acorde o şansă pentru a-şi demonstra aptitudinile. Cu o privire paternă, bărbatul acceptase să-i acorde un post de dactilografă în cadrul cabinetului de avocatură.

Jennifer îşi dăduse seama că noul ei şef regretase pe loc decizia, dar fusese bucuroasă că putea să le dea o veste bună părinţilor ei.

Timp de un an şi jumătate, fusese obligată să-şi ascundă firea expansivă şi personalitatea exuberantă şi să păstreze aparenţele unei adevărate femei de afaceri. Posturile de secretare din cadrul cabinetului de avocatură Katzenberg, Petersen, Smith şi Rohe erau puţine şi foarte căutate. După luni de muncă plictisitoate şi sute de ore de bătut la maşină, se ivise şi şansa ei. Secretara domnului Bradley Stevenson îşi părăsise brusc postul şi se impusese o înlocuire urgentă.

Însoţitoarea de bord trecu pe lângă ea, împărţind reviste pasagerilor. Jennifer o refuză politicos. Prefera să privească pe fereastră, cu ochii aţintiţi asupra norilor ce învăluiau avionul, pierdută în gânduri. Întâmplarea îi era foarte proaspătă în memorie, de parcă ar fi fost ieri, nu cu şase luni în urmă.

Jennifer simţise de cum intrase în biroul lui că lucrurile urmau să se schimbe. După ce fusese acuzată în mai multe rânduri că a minţit în privinţa vârstei, se obişnuise să-şi strângă părul, ca să pară mai matură şi mai sofisticată.

Ştiuse exact la ce să se aştepte de la Bradiey Stevenson. Era cotat ca unul dintre cei mai străluciţi avocaţi din State şi unul dintre cei mai atrăgători burlaci din firmă. Deşi îl mai văzuse de câteva ori în clădire, nu făcuse cunoştinţă cu el.

Când intrase în biroul lui, o întâmpinase zâmbitor, fixându-şi asupra ei ochii negri.

— Se pare că aveţi referinţe foarte bune, domnişoară Glenn! Doamna Johnston, supervizoarea dumneavoastră, vă laudă ori de câte ori are ocazia.

Mai urmaseră câteva amabilităţi şi întrebări referitoare la calificările ei, dar Jennifer ştiuse tot timpul că slujba era a ei. Urma să fie secretara particulară a acestui chipeş avocat. Modesta fată de fermier din Minnesota aterizase în postul cel mai râvnit din toată firma!

Dovedind o mare tenacitate, reuşise în scurt timp să-i devină indispensabilă domnului Bradley Stevenson. Timp de trei luni, îşi sacrificase minute preţioase din pauzele ei de prânz, stătuse peste program pentru a redacta rapoarte cruciale şi urmărise ca toate scrisorile importante să fie finalizate la timp.

La început, făcuse aceste eforturi doar pentru a-şi demonstra eficacitatea. Cu timpul, însă, ajunsese s-o

facă pentru a fi recompensată cu un zâmbet şi câteva cuvinte de apreciere. Într-o noapte, chiar o invitase la cină, în ciuda protestelor ei.

— Sunt şeful tău şi îţi cer să-mi ţii companie în timpul cinei, îi spusese el în cele din urmă.

Râsese, apoi adăugase:

— Dacă acest lucru contravine codului tău etic, atunci închipuie-ţi că vreau să-ţi dictez ceva, la un pahar de vin.

— Nu trebuia să vă deranjaţi… protestase ea, stânjenită.

Inima îi bătuse cu putere, la gândul că va fi cu el într-un cadru atât de intim.

— Dacă ai vreo întâlnire, spune-mi! N-aş vrea să fiu nevoit să mă apăr împotriva unui iubit gelos!

O studiase cu mare atenţie, în aşteptarea unui răspuns.

— Nu, n-am nicio relaţie! Nu prea ies în oraş.

Îşi regretase cuvintele în secunda următoare; semănaseră prea mult a invitaţie, aşa că adăugase:

— De altfel, am avut foarte mult de muncă.

Petrecuse o seară minunată, la lumina lumânărilor, cu Brad – el insistase să-i spună aşa – discutând despre viaţa ei particulară şi multe altele. O condusese acasă cu maşina, iar ea îi mulţumise.

— Dacă într-adevăr ţi-a făcut plăcere, îi spusese el atingându-i braţul, atunci fă-mi o favoare! Lasă-ţi părul liber mâine şi acceptă invitaţia mea la prânz. Sigur, dacă nu am nicio întâlnire la prânz… Am?

— Nu, nu ai.

Jennifer râsese copilăreşte, apoi ieşise din maşină şi intrase voioasă în clădirea unde locuia.

Aşa începuse totul – câteva prânzuri şi cine, care apoi evoluaseră în ieşiri la teatru, dans, meciuri de fotbal şi hochei… până când se sfârşise. Trecuseră numai două nopţi de atunci!

— Asta e cursa cu cele mai multe goluri de aer, de când călătoresc eu cu avionul, declară doamna de lângă ea.

Jennifer deveni brusc conştientă de turbulenţele ce zdruncinau aeronava şi fu de acord cu vecina ei. Femeia, însă, avea chef de vorbă:

— Am fost în Salt Lake City cu fiica mea şi bebeluşul ei. E primul ei copil şi i-am spus lui Richard, soţul meu, că n-ar fi corect s-o lăsăm singură în primele săptămâni. Desigur, e şi prima noastră nepoţică şi ardeam de nerăbdare s-o vedem. O cheamă Amy. Un nume drăguţ, cu tradiţie!

Jennifer aprobă şi zâmbi politicos. Îşi dorea ca femeia să se oprească din vorbit, dar totodată îi era recunoscătoare pentru că-i alunga gândurile de la acea noapte dureroasă.

— Mergeţi în Wyoming la schi? întrebă femeia. Vremea e perfectă pentru asta!

— Nu, o să stau la sora mea pentru o vreme, răspunse Jennifer.

— O, locuieşte în Jackson? Şi eu sunt de acolo. Soţul ei cu ce se ocupă? N-ar fi o coincidenţă extraordinară dacă i-aş cunoaşte? Ştiu o mulţime de oameni de acolo!

— Sheila conduce un motel în Jackson, dar e acolo numai de doi ani. Soţul ei lucra în cadrul armatei şi a fost ucis acum câţiva ani.

— Ce păcat! Nu cumva era băiatul lui Jeffries?

Jennifer aprobă cu o mişcare a capului.

— Îi ştiu foarte bine pe părinţii lui. Au suferit enorm cât timp s-a aflat pe lista cu dispăruţi în misiune. Au aşteptat atâta timp, pentru ca apoi să afle că a murit!

— Da, a fost o adevărată lovitură pentru ei. De aceea s-a mutat sora mea în Jackson. Copiii ei trebuie să-şi cunoască bunicii…

— Spuneai că sora ta conduce un motel. O aşteaptă un sezon plin, pentru că vacanţele încep peste câteva

săptămâni! Desigur, schiorii care urmează să vină sunt doar o mână de oameni, comparativ cu hoardele de turişti care vin vara. Sora ta te întâmpină la aeroport?

— Aşa bănuiesc, răspunse Jennifer.

— Sper că nu se va supăra foarte tare că nu vei mai putea ajunge.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, contrariată.

— Vremea, draga mea. Am ascultat buletinul meteo ce prevedea căderi masive de zăpadă în zonă.

— Bună ziua, vă vorbeşte căpitanul! se auzi o voce

plăcută în difizoare. Am veşti bune pentru voi, schiori! Mi s-a spus că s-au depus douăzeci şi cinci de centimetri de zăpadă pe pârtii şi încă mai ninge. Din păcate, vântul bate cu putere, iar vizibilitatea e foarte scăzută. Asta înseamnă că vom fi nevoiţi să aterizăm în Idaho Falls, la ora 12: 55. Vă mulţumim şi vă urăm vacanţă plăcută!

Jennifer se relaxă în scaun şi privi pe fereastră, pentru ca vecina să nu observe tristeţea din ochii ei. Îşi dorea atât de mult s-o reîntâlnească pe sora ei, mai ales după scurta conversaţie telefonică pe care o avuseseră cu o zi în urmă!

Deşi Jennifer era cu cinci ani mai mică decât Sheila, fuseseră întotdeauna foarte apropiate. Şirul constant de seriosri trimise de Jennifer o ţinuse pe sora ei la

curent cu relaţia ce evolua între ea şi Brad Stevenson. După acea noapte fatidică, preferase să se destăinuise Sheilei, decât să-şi îngrijoreze părinţii cu durerea şi umilinţa ce-i măcinau sufletul.

— Brad Stevenson – sclipitor, îndrăzneţ şi brută! declarase Sheila. Nu mai poţi lucra pentru el, dar nici nu te poţi întoarce la ferma părinţilor noştri. Trebuie să schimbi complet decorul. Vino să stai cu mine! Totdeauna mă simt singură de Crăciun, pentru că nu am pe nimeni din familie lângă mine. Pe lângă asta, mi-ar prinde bine ajutorul tău la motel, în plin sezon. Ia primul avion, nu accept niciun refuz!

Cu ochii în lacrimi, dar fericită, Jennifer acceptase.

— Scrie-le părinţilor că şeful tău e bolnav şi s-a internat în spital, aşa că va trebui să vii la mine în vizită în perioada cât lipseşte. După o vreme, le vom explica noi cumva.

Ce binecuvântare era să ai o soră ca Sheila, se gândi Jennifer. Atât de descurcăreaţă şi de înţelegătoare! Fusese frumoasa familiei, cu un păr negru ca pana corbului şi ochi

albaştri, umbriţi de gene lungi şi dese. Jennifer fusese „cea drăguţă”, mai mult din cauza faptului că arăta ca un copil.

Vocea însoţitoarei de bord se auzi în difuzoare.

— Vă rugăm să vă stingeţi ţigările! În curând vom ateriza la Idaho Falls. După aterizare, vă rugăm să rămâneţi pe locurile dumneavoastră până când avionul se va opri. Pasagerii care se îndreaptă către Jackson sunt rugaţi să se prezinte la casa de bilete. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient şi vă mulţumim că aţi zburat cu Western Airlines.

Jennifer îşi strânse haina în jurul corpului, coborî treptele şi se îndreptă spre clădire, printre fulgii ce dansau în vântul rece.

Majoritatea pasagerilor coborâseră înaintea ei şi acum se înghesuiau în jurul ghişeelor, cerând nerăbdători relaţii de la funcţionari.

Ea se aşeză deoparte şi aşteptă să se liniştească situaţia. Privea absentă către oamenii agitaţi din jurul ei, când observă că o pereche de ochi căprui o studiau cu interes. Îşi îndreptă spatele şi porni în direcţia bufetului. După câţiva paşi, se opri şi privi în jur, ca şi când ar fi căutat pe cineva, şi-l observă pe străin în urma ei, insistent. Fiori reci îi trecură pe şira spinării. Auzise destule poveşti cu maniaci şi obsedaţi care-şi caută victimele în aeroporturi şi gări, printre femeile ce par rătăcite şi neajutorate. Dar, se gândi ea, poate că era doar o întâmplare şi n-ar fi fost cazul să devină paranoică.

Când să intre pe uşă, simţi o mână care o prinse ferm, dar cu blândeţe. Se întoarse brusc şi temerile i se confirmară – străinul o privea cu un zâmbet stingherit.

— Jennifer? Sora Sheilei Jeffries?

— Da. Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea, perplexă.

— Numele meu este Logan Taylor. Sunt un bun prieten de-al surorii dumneavoastră.

Fata îl privi cu luare-aminte şi observă că era un bărbat atrăgător. Puţin cam arogant şi plin de el, dar cel puţin nu mai reprezenta o ameninţare, aşa cum greşit interpretase.

— Sora dumneavoastră m-a rugat să vă iau cu maşina. Oricum, trebuia să ajung în seara asta în Jackson. Dar cred că am putea intra să bem o cafea şi să ne cunoaştem mai bine, înainte să plecăm.

— Bine, dar aeroportul pune la dispoziţie…

— I-am anunţat deja că vă voi lua eu. Sora dumneavoastră m-a prins tocmai când plecam de la hotel. De vreme ce veţi sta la ea, această călătorie ne va da ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Privirea lui acaparatoare se plimbă rapid pe chipul ei.

— Ce vreţi să beţi? Cafea?

— Da. Neagră, te rog.

Jennifer aşteptă să se îndepărteze fata care luase comanda şi replică glacial:

— Mă îndoiesc că o să ne vedem des, domnule Taylor.

— Logan… Jackson Hole nu e un oraş atât de mare. Ne vom mai vedea!

Ospătăriţa reveni cu comanda, iar Logan se lăsă pe spătarul scaunului şi-i zâmbi galeş. Gestul o irită pe Jennifer, care nu ştiu să-şi ascundă reacţia faţă de el.

— Logan! se auzi o voce de femeie. Logan! Deci n-ai mai plecat!

Jennifer îşi ridică privirea către cele două fete superbe care se aşezară la masa lor. Blonda purta o haină de blană ce părea să coste cât salariul pe un an al lui Jennifer.

— Venisem s-o iau pe Rachel şi dau de tine! Dacă mi-ai fi spus azi de dimineaţă, am fi putut veni împreună,

spuse ea şi-i aruncă o privire brunetei cu păr lung ce-l fixa seducător pe Logan. Nu ţi se pare grozav, Rachel?

Se întoarse din nou către el.

— Trebuia să-mi dau seama că n-o să pleci pe o astfel de vreme, mai ales după noaptea pe care am petrecut-o.

Jennifer era dezgustată de modul făţiş în care-l abordau cele două tinere. Iar el părea să primească tratamentul ca pe ceva normal.

— Cine e micuţa, Logan? întrebă brusc Rachel, fără să-şi dezlipească ochii negri de la el.

— Ea este Jennifer, sora Sheilei Jeffries. DeeDee Hunter şi Rachel Scott, făcu Logan prezentările.

— Este abia a doua săptămână din decembrie. Nu ştiam că vacanţa elevilor a început deja!

— Nu cred că douăzeci şi doi de ani este o vârstă potrivită pentru şcoală, replică Jennifer sec.

— Chiar ai douăzeci şi doi de ani? Pari mult mai tânără.

DeeDee îşi pierdu rapid interesul faţă de Jennifer şi se concentră asupra lui Logan.

— În seara asta dăm o petrecere de bunvenit pentru Rachel. Trebuie să vii şi tu!

— Trebuie să mă întorc în Jackson Hole, spuse el, ignorând privirea contrariată a blondei. Am mai întârziat doar cât s-o iau pe Jennifer. Plecăm în câteva minute. Poate data viitoare…

Vrea să le ţină în expectativă, se gândi Jennifer cu dezgust.

— N-ar trebui să conduci pe o vreme ca asta, protestă Rachel. Mai stai până se potoleşte ninsoarea.

— Nu, îmi pare rău, spuse el cu fermitate.

— Eşti rău, Logan Taylor! îi reproşă DeeDee. Nu uita să faci rezervări pentru noi! Opt persoane, în weekendul de după Crăciun.

— N-am să uit.

— O să plecăm acum. Ne vedem curând, dragul meu.

DeeDee zâmbi, îşi descolăci braţele din jurul lui Logan, îi trimise o bezea şi o împinse pe Rachel către uşă.

— Mi-a făcut plăcere, Janet.

— Şi mie, DoDo, murmură Jennifer.

— Ce-ai spus? întrebă Logan, aşezându-se din nou în scaunul de lângă ea.

— Nimic. Ascultă, dacă te încurc, sunt sigură că aş putea lua autobuzul aeroportului.

Degete puternice o prinseră de bărbie şi o întoarseră cu faţa către el. Ea se retrase rapid, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Pentru o clipă, am avut impresia că ai ochi verzi. Totuşi, sunt căprui…

Jennifer se ridică nervoasă de la masă.

— Dacă eşti gata, aş vrea să plecăm!

— Pentru o fată care nu e roşcată, ai ceva temperament! râse Logan.

Capitolul 2

Fulgii cădeau cu mare densitate, îngreunând vizibilitatea. Autovehiculul cu tracţiune integrală rula cu 50 de kilometri la oră, condus cu atenţie de Logan.

Jennifer îi privi pe furiş profilul. Părea concentrat asupra drumului.

— Ei, Jenny Glenn! Ai de gând să păstrezi tăcerea timp de două ore?

— Numele meu este Jennifer, îl corectă ea, accentuând cuvintele.

— Îmi place mai mult Jenny Glenn. Îl rosteşti mai uşor şi te forţează să zâmbeşti. Jenny Glenn!

Gropiţa din obraz deveni vizibilă când îi pronunţă numele, apoi o privi cu un aer ghiduş care o tulbură.

— Urăsc numele de „Jenny”! protestă ea, chiar dacă i se părea drăguţ rostit de el. Sună mai degrabă a nume de măgar!

Logan o privi din nou. De această dată, zâmbetul era mai larg şi, cu siguranţă, zeflemitor. Era atâta căldură în ochii lui, încât se văzu nevoită să privească în altă direcţie, ca să nu cadă prizonieră farmecului său. Se înfioră uşor la gândul că ar putea deveni o victimă a bărbaţilor cu talente de Don Juan.

— Îţi este frig? Ai o pătură pe bancheta din spate, dacă vrei să-ţi acoperi picioarele.

Privirea lui se plimbă pe picioarele scoase în evidenţă de fusta oliv.

— Nu e nevoie. Am tresărit, nimic mai mult. Mai avem mult de mers?

— Treizeci şi cinci – patruzeci şi cinci de kilometri.

— Sper că Sheila nu e îngrijorată din cauza mea.

— N-ar trebui, doar eşti cu mine!

Sclipirea jucăuşă din ochii lui o irită.

— Iar asta presupune că totul va fi în regulă, nu? replică ea sarcastic.

Logan nu-i răspunse, atent la curba ce se ivise. Zăpada începuse să viscolească, acoperind autostrada. Dar stâlpii reflectorizanţi de pe marginea drumului

formau un coridor imaginar care, împreună cu zgomotul lanţurilor antiderapante, îi dădeau un sentiment de siguranţă.

— Nu prea mă placi? întrebă Logan cu ochii la drum.

— Nu fi ridicol! De-abia te-am cunoscut! minţi Jennifer.

— Cine-i ridicol?! Cred că deja m-ai catalogat. Nu sunt aşa cum m-a descris Sheila?

Jennifer îi aruncă o privire rece, observând părul

castaniu şi maxilarul puternic. Prin mintea ei treceau numai adjective de masculinitate: forţă, virilitate, aroganţă şi, fără îndoială, foarte multă experienţă în arta dragostei.

— Nu, mă aşteptam la o persoană mai în vârstă, mai aşezată, a unui om de casă, răspunse ea cu sinceritate. De când te cunoaşte sora mea?

El râse scurt.

— E ceva timp! Eric a fost cel mai bun prieten al meu. De fapt, am cunoscut-o în acelaşi timp, dar Eric a reuşit s-o cucerească. Sora ta e o femeie frumoasă! Nu am putut să ajung la nuntă; poate te-aş fi cunoscut atunci… Când Sheila s-a mutat aici, mi-am făcut un obicei din a o vizita – pe ea şi pe copiii ei. Micul Eric

e un adevărat bărbat, în ciuda celor şapte ani ai săi, iar Cindy încearcă din răsputeri să-i semene.

— Se pare că-i vizitezi destul de des, comentă Jennifer.

Se gândea dacă interesul era pentru copiii celui mai bun prieten al său sau pentru femeia care, odată, îl refuzase.

— Aşa este. Sora ta este o femeie foarte independentă, dar, din când în când, are nevoie de sprijinul unui bărbat. Paul şi Katie, părinţii lui Eric, au tendinţa de a-şi răsfăţa nepoţii, ca orice bunici. De aceea, joc ocazional rolul de tată. Trebuie să-mi impun influenţa asupra lor, pentru ca ei să nu ceară prea mult de la Sheila.

— Eşti un adevărat frate mai mare, comentă Jennifer, sarcastică.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Logan, suspicios.

— Asta eşti, nu? Mă refer la… ăăă… atenţia pe care i-o acorzi surorii mele şi familiei sale, răspunse ea cu falsă inocenţă.

— Cât timp a trecut de când n-ai mai vizitat-o? o întrebă el, mijindu-şi ochii.

— Am văzut-o când a venit acasă, primăvara trecută. Dar dacă te referi la câte vizite i-am făcut aici, asta ar fi prima.

Jennifer îşi îndepărtă părul de pe ochi cu gest sfidător.

— Înseamnă că n-ai văzut-o niciodată petrecând o după-amiază cu copiii ei şi apoi muncind până la ore foarte înaintate pentru a putea recupera timpul irosit. N-ai văzut felul în care priveşte în caietul de schiţe şi visează la momentul când lumea îi va admira tablourile. Nu i-ai văzut pe Eric şi pe Cindy tânjind după atenţia ei, în rarele momente în care sunt împreună. Sau felul în care copiii încearcă să se comporte cât mai matur pentru a nu-i îngreuna şi mai mult situaţia. Chiar dacă nu l-aş fi cunoscut pe soţul ei, tot mi-aş fi dat toată silinţa s-o ajut cât pot. Poţi să te strâmbi cât vrei, n-o să mă opreşti!

Jennifer se simţi biciuită de privirea lui. Intenţionase să-l provoace şi să-şi arate antipatia şi îndoiala faţă de intenţiile lui. Dar reuşise să-i dea jos masca de indiferenţă şi superficialitate, care dezvăluia profunzimi nebănuite.

— Trebuia să ştiu că nu mai există o altă persoană la fel de sinceră şi altruistă precum Sheila! murmură Logan.

Jennifer realiză că greşise. Cel puţin, acum aflase că îi putea fi de mare ajutor Sheilei.

În clipa următoare, maşina scăpă puţin de sub control. Pe porţiunea de şosea ce se vedea în faţă se întindea o pojghiţă de gheaţă, apoi urma o curbă.

— Ţine-te bine, Jenny! Nu cred că pot să iau curba! Păru să reuşească, dar maşina derapă şi ieşi de pe drum.

— Jenny! Jenny, te simţi bine?

Îi dădu părul la o parte de pe faţă şi o examină cu multă atenţie.

— Ssunt bine, spuse ea cu voce tremurătoare. Dar m-

am speriat îngrozitor!

— Şi eu, zâmbi el. Ai vreo fractură? Te-ai lovit?

— Nu, îl asigură ea, întorcându-i zâmbetul.

Atenţia pe care i-o acorda o făcea să se simtă în siguranţă şi-i păru rău când se îndepărtă.

— Trebuie să mă duc să văd care e situaţia. Deschise portiera şi fu lovit de un vânt tăios.

Cercetă cu atenţie maşina, apoi se întoarse.

— Am o veste bună şi una rea. Cu care vrei să încep?

— Cu cea bună, zâmbi ea.

— Ne-am împotmolit!

— Doamne Dumnezeule! Atunci, care e vestea cea rea? întrebă ea, puţin alarmată.

— La vreo sută de metri în faţa noastră se află o clădire al cărei coş fumegă!

În prima clipă o cuprinse furia, apoi simţul umorului învinse şi începu să râdă.

— Cel puţin ştiu că ai simţul umorului! Ar fi fost destul de neplăcut să mergem într-o casă străină atâta timp cât ne vânam reciproc!

Bătu gânditor cu mâna pe volan.

— Încheie-ţi bine haina! E destul de mers şi vremea e tare rea!

Jennifer aprobă şi-şi puse gluga. Îşi îndesă mănuşile şi privi către Logan, arătându-i că era gata.

— Ieşi pe partea mea. Zăpada e mai bătătorită aici.

Logan coborî primul, făcându-i loc.

— Cizmuliţele astea n-o să-ţi fie de mare ajutor, râse el, privindu-i ghetuţele îmblănite.

— Bănuiesc că sunt potrivite pentru drumurile curăţate, spuse ea cu năduf.

Îşi strecură o mână pe sub genunchii ei.

— Ia-mă de gât! O să te duc în braţe până la şosea.

Pentru o clipă, Jennifer vru să protesteze, dar realiză

că era o soluţie foarte practică şi-l ascultă. Se ghemui la pieptul lui, nu atât pentru a-ţi feri chipul de viscol, ci pentru a-l împiedica să-i vadă roşeaţa din obraji.

— De aici poţi să mergi pe jos, spuse el când ajunseră la şosea. Ţine-mă bine de mână, ca să nu ne pierdem.

Se luptară cu vântul în rafale şi zăpada viscolită ce le îngreuna mersul. La un moment dat, Logan se opri.

— O să scurtăm drumul pe aici, îi arătă el. Dacă zăpada e prea adâncă, o să te duc în braţe.

— Nu, nu! Dacă mergi în faţa mea şi faci cărare, o să mă descurc.

Gropiţele îi apărură în obraji când zâmbi, dar nu insistă. Călcă în zăpada virgină, mişcându-şi picioarele precum foarfecele, deschizând drumul.

Jennifer avea impresia că mergeau de kilometri întregi şi casa tot departe părea. Simţea că i se taie respiraţia şi i se împleticesc picioarele. Apoi se împiedică şi căzu în genunchi.

— Mi-e atât de frig! De abia mai respir! se plânse ea.

Logan o ridică şi o scutură de zăpadă.

— E din cauza altitudinii. Suntem la aproape două mii de metri.

Fără a-i mai cere permisiunea, o luă în braţe, iar ea nu mai avu puterea să se opună. Era recunoscătoare că se putea ţine, extenuată, de umărul lui.

Când ajunseră mai aproape, mare le fu dezamăgirea să constate că nu era o clădire, ci doar o căbănuţă de pădurar, pierdută printre copaci. Când mai aveau câţiva paşi, uşa se deschise şi apăru un bătrân slab şi încovoiat. Privirea lui nu era deloc binevoitoare.

— Ce mama naibii vreţi? urlă el la Logan.

— Maşina s-a împotmolit în zăpadă, răspunse el calm, ignorând tonul ostil. Am văzut fumul de la coş şi m-am

gândit că v-aş putea cere să ne găzduiţi pentru o noapte.

— Sunteţi doi nebuni dacă v-aţi gândit să ieşiţi pe o vreme ca asta!

Deschise uşa şi le făcu loc să intre.

— Ar trebui să intri, înainte ca fata să îngheţe de tot!

Logan mulţumi, intră în casă şi o lăsă pe Jennifer pe podea.

— Nu am cine ştie ce, dar sunteţi bineveniţi! mormăi el.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Jennifer observă cu stupoare că nu exista decât o singură cameră. Apoi o izbi curăţenia desăvârşită – podeaua lustruită, mobila, bibelourile de pe şemineu.

— Vrei să te ajut să te descalţi, Jenny? se oferi Logan, distrăgându-i atenţia.

— Nu, mulţumesc.

El se întoarse către gazdă.

— Mă numesc Logan Taylor, proprietarul fermei Box T. Ea este Jenny Glenn. Vă suntem recunoscători că ne-aţi primit.

— Taylor, ai spus? Cred că-l cunosc pe tatăl tău. Era un vânător renumit, nu?

Bătrânul îl privi pe Logan cu atenţie.

— Nu sunt de acord cu vânatul de plăcere. Ar trebui să-i oblige să mănânce ceea ce vânează!

— Tatăl meu s-a prăpădit acum câţiva ani, dar obişnuia să vâneze destul de mult, aprobă Logan. Spunea că nimic nu se compară cu o friptură de căprioară în sânge.

— Hmm! pufni bătrânul. Bănuiesc că asta e o invitaţie să mâncaţi cu mine. Aşezaţi-vă lângă foc, până pregătesc eu nişte fripturi. Mă cheamă Carmichael.

Întinse o mână noduroasă către Logan, apoi privi către Jennifer.

— Ştie să gătească?

Când văzu expresia amuzată de pe chipul lui Logan, bătrânul se îndepărtă bolborosind:

— Două lucruri nu pot să suport – o femeie care ştia să gătească şi una care nu ştie!

Logan se duse lângă foc şi-şi întinse palmele către flăcări, iar Jennifer i se alătură.

— Un bătrân destul de ciudat, nu? o întrebă el.

O privi şi admiră cum îi lucea părul în lumina focului. Ea aprobă în tăcere.

— Vei avea nevoie de haine uscate şi calde. Mă duc să-ţi iau valizele din maşină.

— Nu e nevoie, se opuse ea. Mă descurc şi cu ce am pe mine.

— Prostii! i-o întoarse Logan cu fermitate.

Se ridică, trase mai aproape un balansoar şi o sili să se aşeze în el.

— Aşteaptă aici! Mă întorc imediat!

— Măcar mai stai puţin, să te mai încălzeşti! insistă ea.

— Nu, dacă mai aştept mult se va însera şi nu mai găsesc drumul.

O salută vesel şi ieşi pe uşă.

Era teribil de amabil, se gândi ea. Putea fi destul de amuzat şi de plăcut, dacă nu se implica prea mult. Oare cum ar fi reacţionat Sheila, în locul ei? Probabil că ar fi fost circumspectă. Bărbaţii de genul lui au talentul de a face femeile să vadă exact ceea ce-şi doresc. Dar învăţase această lecţie de la Brad Stevenson! Acum era în gardă!

Bătrânul intră brusc, înconjurat de zăpadă şi trânti pachetul pe jos cu zgomot, ignorând zâmbetul ei.

— Vreţi să vă ajut?

— Nu! Nu suport să intre femeile în bucătăria mea.

În acel moment intră şi Logan.

— Brrr! Afară e din ce în ce mai rău, spuse el, lăsând jos valizele şi apropiindu-se de foc.

— Cam aşa e, aprobă bătrânul. Să-ţi spun ceva despre vremea din Wyoming pe timpul iernii. Poţi fi sigur de trei lucruri: unu – va ninge până vei jura că munţii suferă de o formă gravă de mătreaţă, doi – va fi mai rece decât picioarele nevesti-tii într-o noapte de iarnă şi trei – va bate vântul atât de tare, încât dinţii îţi vor clănţăni până-ţi vor sări din gură. Şi e chiar tragic când se întâmplă toate trei deodată!

Logan chicoti înfundat şi atrase privirea amuzată a lui Jennifer.

— Domnul Carmichael are dreptate. Nu ştii ce înseamnă iarna până nu petreci una în Tetons.

Logan îi zâmbi cu căldură.

— Există un loc unde ar putea să-şi schimbe hainele?

— La baie, uşa din stânga şemineului. I-am promis lui Margaret încă de acum patruzeci de ani că o voi

face, dar a murit înainte s-o termin. Oricum, ţevile alea îngheţate sunt un adevărat blestem.

După ce se schimbă, Jennifer inspectă vasta colecţie de cărţi din biblioteca lucrată manual. Domnul Carmichael apăru cu o lampă de gaz pe care o puse pe masă.

— V-aţi gândit să vă racordaţi la electricitate? Cablul trece chiar prin faţa cabanei.

— Prea costisitor, replică el ţâfnos. De altfel, pentru ce aş avea nevoie?

— Văd că aveţi multe cărţi, spuse Jennifer.

În rafturi se aflau exemplare din Tom Sawyer, Romeo şi Julieta, Oliver Twist.

— Credeai că nu ştiu să citesc? se răţoi bătrânul.

Se îndreptă spre şemineu, de unde scoase cartofii puşi la copt în jar.

— O, nu asta am vrut să insinuez, se scuză rapid Jennifer. Mă gândeam doar că…

— Ştiu! Că un bătrân hodorog ca mine n-ar citi genul ăsta de cărţi. Ei bine, câteodată citesc şi etichetele de pe conserve. Vino, stai jos! Supa e deja pe masă!

Masa, în toată simplitatea ei, se dovedi delicioasă – fripturi de cerb, nu de căprioară, cum o informă

domnul Carmichael, cartofi copţi, pâine de casă, condimente foarte bine asezonate, iar în final cea mai neagră cafea pe care o băuse Jennifer vreodată.

Bău o gură din lichidul fierbinte şi rămase uimită de uşurinţa cu care beau cei doi bărbaţi.

— Cafeaua e cam slabă, mormăi bătrânul Carmichael. Pot să spui că e bună numai atunci când o poţi tăia cu cuţitul.

Privi spre figura perplexă a lui Jennifer şi-i făcu şmechereşte cu ochiul lui Logan.

— Asta-i cafea „bărbătească”! i se adresă el tinerei. E atât de tare, că o să-ţi crească păr pe piept. Nu se compară cu siropul ăla cu aspect de ceai pe care-l faceţi voi, femeile!

Apoi îşi întoarse privirea către Logan şi adăugă pe un ton serios:

— Am cunoscut multe femei în tinereţea mea. Fata asta va arăta întotdeauna ca un copil. Pielea ei nu va fi niciodată ridată ca o prună uscată.

O privi pe Jennifer din cap până-n picioare şi i se adresă din nou lui Logan:

— Şi am observat mai devreme că are şolduri foarte frumoase, late şi puternice. O să aibă copii sănătoşi!

Jennifer deschise gura, surprinsă, dar o închise de îndată ce întâlni privirea dojenitoare a lui Logan.

— Daţi-mi voie să spăl eu vasele, domnule

Carmichael, se oferi Jennifer, încercând să scape de acest moment stânjenitor.

— Nu, o să le spăl eu.

Bătrânul se ridică rapid de la masă.

— Dacă tot vrei să te faci utilă, ai putea lua blănurile alea din cufăr şi ai amenaja un pat pe podea, în faţa şemineului.

Ar fi făcut orice pentru a scăpa de ochii căprui ai lui Logan, aşa că făcu ce-i ceru bătrânul. Folosi o blană mai groasă ca aşternut şi două mai subţiri pe post de pături. Zâmbi, imaginându-şi cum se va strecura Logan sub pături, lângă ursuzul Carmichael, şi aranjă frumos partea de sus.

— N-am găsit nicio pernă, domnule Carmichael.

Pufnind iritat, bătrânul scotoci în sertarul unui dulap şi scoase două perne de satin.

— Foloseşte-le pe astea!

Pe una din perne era brodat un peisaj ce reprezenta o căsuţă sub care scria Casă, dulce casă, dar cealaltă îi atrase cu adevărat atenţia. Desenul reprezenta o inimă roşie, cu margini de dantelă, în interiorul căreia era brodat Draga mea. Îşi stăpâni râsul, gândindu-se maliţios care dintre cei doi va dormi cu capul pe acea pernă.

Fără să spună un cuvânt, aşeză pernele una lângă alta şi se ghemui în balansoar.

— Ei, vasele sunt gata, anunţă Carmichael.

Apoi, târşâindu-şi picioarele, se îndreptă către patul său.

— Dacă nu vă supăraţi, eu o să mă culc. Voi puteţi să mai staţi.

Jennifer rămase nemişcată, nevenindu-i să creadă. Abia îl auzi pe Logan, care spuse repede:

— Mă gândeam… vă deranjează dacă ar dormi Jenny în patul dumneavoastră în această noapte?

— În patul meu? exclamă contrariată gazda. Dar ce are cel pe care l-a pregătit ea pe podea?

Jennifer se uită uluită la bătrân, la Logan şi apoi la blănurile de pe podea. Simţi cum o cuprinde furia. Era un coşmar… nu putea fi adevărat!

Dintr-odată, şemineul vechi de cărămidă fu înlocuit cu unul modern, strălucitor, blănurile fură înlocuite de pături pluşate pe care ea stătea în braţele lui Brad Stevenson. Ea îl săruta… nu, se lupta cu el, împingând mâinile ce încercau să-şi facă loc pe sub puloverul ei. În cele din urmă, reuşi să se elibereze. Brad urla la ea:

— Nu încerca să faci pe nevinovata cu mine! Ştiai exact unde se va ajunge de când te-am invitat la mine. Feţişoara ta de copil nu mă va mai înduioşa acum! Te-am luat cu frumosul şi cu zăhărelul timp de două săptămâni şi tu… Acum e rândul tău!

Îşi aminti că-l privise cu dezgust. De acest om voia ea să se îndrăgostească? De acest… lup?

Apoi fugise. Fugise până când nimerise aproape în aceeaşi situaţie.

— Ăsta e patul meu, spuse bătrânul. Voi sunteţi tineri, oasele voastre sunt mai bune decât ale mele. O noapte dormită pe podea n-o va răni cu nimic!

— Dar nu înţelegeţi, şopti Jennifer cu o voce gâtuită. Nu suntem căsătoriţi…

— Veţi fi! Am văzut eu cum vă uitaţi unul la altul! Privi spre Logan zâmbindu-i conspirativ şi adăugă pe un ton de arţag:

— E casa mea şi vă spun că voi dormi în patul meu!

Capitolul 3

Logan se ridică şi se duse lângă foc. Jennifer se apropie de el, îi atinse mâna şi-i şopti:

— Te rog, trebuie să faci ceva!

Logan îi studie chipul şi privirea înfricoşată.

— Nu ştiu ce am putea face.

— Sub nicio formă n-aş putea dormi în acelaşi pat cu tine!

— Nu dispera, îi spuse el cu blândeţe. Hai să privim lucrurile la rece. Suntem doi oameni maturi şi suntem complet îmbrăcaţi. În plus, eu o să dorm pe partea de lângă foc, iar tu poţi folosi ambele pături.

Jennifer se gândi că propunerea lui avea sens şi, oricum, nu aveau de ales.

— El e un om bătrân, Jenny. Şi, oricum, eu n-aş încerca să te violez. Pentru că avem un martor! zâmbi el poznaş.

Ea îl privi cercetător. În afara gropiţei din obraz, părea destul de sincer.

— Bine… cedă ea într-un final. Dar încetează să-mi mai spui Jenny! Şi te avertizez – dacă…

— Nu-ţi face griji, mustăci el şi-şi ridică palma a promisiune. Jur că-mi voi ţine mâinile acasă.

Logan o împinse uşor către blănuri.

— Eu mă duc să fumez.

Jennifer nu-l contrazise. Deşi se vârâse sub pături, îl privea cu neîncredere. Apoi observă că perna cu inima roşie se afla la căpătâiul ei. Se întinse şi o schimbă repede cu cea de pe partea lui.

— Noapte bună, Jenny Glenn, spuse el, amuzat de gestul ei.

— Noapte bună.

Se întoarse cu spatele la şemineu şi închise ochii. Tăria podelei, greutatea blănurilor sau poate duritatea pernelor o împiedicau să adoarmă. Trupul i se încordă când îl simţi pe Logan apropiindu-se. Închise repede ochii. El ridică prima pătură şi… atât. Doar prima pătură, aşa cum promisese!

Ţinându-şi respiraţia, ascultă cu urechile ciulite mişcările lui, dar el se aşează liniştit pe spate.

— Culcă-te, Jenny. Totul va fi în regulă!

Ca la comandă, muşchii ei se destinseră şi adormi aproape imediat, cu un ciudat sentiment de siguranţă în suflet.

* * *

— Ai ochi strălucitori dimineaţa!

— Nu-mi vine să cred cât e de frumos afară, murmură Jennifer, privind copacii şi clădirile din depărtare, acoperite de zăpadă. Nici măcar nu mai simt frigul. Parcă ar fi pudră, nu zăpadă!

— Asta pentru că nu mai bate vântul.

— Priveşte copacii, continuă ea. Parcă ar avea zahăr pudră presărat pe vârfuri. Iar pinii aceia de pe deal parcă ar avea gumă se mestecat agăţată de ramuri.

Se vedea cu ochiul liber încântarea şi bucuria de pe faţa ei.

— Logan! Uită-te puţin la acel vârtej de zăpadă, exclamă ea, râzând voioasă.

— Începusem să cred că mi-ai uitat numele, spuse el provocator şi veni lângă ea.

Jennifer îi aruncă o privire scurtă.

— Uite cum se răsuceşte acolo, în colţ! Ca frişca bătută pe prăjitură!

— Ţie ori îţi plac dulciurile, ori n-ai mâncat micul dejun!

— Cui îi trebuie aşa ceva? râse ea, cu un aer mucalit. O farfurie de zăpadă, lapte şi miere e tot ce vreau!

— Aşadar, vrei zăpadă…

Logan lăsă lemnele jos. O lucire diavolească îi juca în priviri.

— Logan Taylor, să nu îndrăzneşti! ţipă ea când văzu

că ia zăpadă de jos şi o face bulgăre.

Se întoarse şi bulgărele o nimeri în spate. Urmară alţii, în vreme ce ea se lupta cu înverşunare să nu se lase mai prejos. Un bulgăre bine ţinitit o nimeri în picior şi căzu. Logan o întoarse pe spate.

Părul roşu-auriu contrasta puternic cu albul zăpezii. Ochii lui se mijiră şi gropiţele îi apărură în timp ce-şi lăsă uşor trupul peste trupul ei.

Dintr-odată, Jennifer realiză poziţia în care se aflau şi zâmbetul îi dispăru.

— Nu, suspină ea şi dădu să se ridice.

El o prinse rapid de mâini şi i le imobiliză pe lângă corp.

— Aştepţi momentul ăsta încă de când ne-am cunoscut. N-aş vrea să te dezamăgesc!

Îşi lipi buzele de gura ei, cerând un răspuns pe care ea nu voia să i-l dea. Jennifer se lupta cu simţurile. N-ar fi vrut să se bucure de tandreţea posesivă a sărutului, dar îşi dădu seama îngrozită că buzele i se mişcau, răspunzând pătimaş. Instinctul preluase controlul asupra bătăliei dintre raţiune şi simţire.

Cu o mişcare bruscă, Jennifer îşi răsuci capul şi-şi eliberă mâinile.

— Te-a rănit destul de rău, spuse Logan.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la bărbatul pe care l-ai părăsit.

— Nu!

Răspunsul ei fusese ferm, ochii arzându-i de mânie.

— Prostia şi ignoranţa mea m-au rănit, nu el. N-am putut recunoaşte un lup nici când l-am avut în faţa ochilor. Am fost prea orbită de farmecul şi manierele lui.

— Iar acum?

— Acum pot vedea dincolo de orice deghizare. Sper că şi sora mea e în stare de aşa ceva, spuse ea sarcastic.

Deodată se auzi un clinchet. Logan privi în acea direcţie, apoi spuse:

— Cred că e Carmichael. Şi-a înhămat calul ca să scoată jeepul din râpă. Ar trebui să-ţi strângi lucrurile.

După ce ea făcu doi-trei paşi, el adăugă:

— Nu te aştepta la scuze. Acel sărut ţi-a plăcut şi ţie, în aceeaşi măsură. Şi dacă n-ai fi o ipocrită, ai recunoaşte!

Jennifer făcu ochii mari. De ce îl lăsase să afle că se simte atrasă de el? De ce-i pusese în mână o asemenea armă?

— Bărbaţii ca tine întotdeauna trezesc instinctele primare într-o femeie! strigă ea. Inclusiv instinctul de supravieţuire!

Se răsuci şi fugi spre cabană, mulţumită că salvase măcar o fărâmă din mândrie.

După ce jeepul fu repus pe şosea, călătoria nu dură mai mult de douăzeci de minute. Jennifer se decise să rupă tăcerea şi se întoarse către el, dar Logan i-o luă înainte:

— Oraşul îşi trage numele de la un înaintaş, care avea obiceiul să pună capcane pentru animale prin văile numite găuri de oamenii locului. Fiindcă Davey Jackson obişnuia să-şi pună cursele în această zonă, partenerii lui au numit locul gaura lui Jackson (Jackson Hole).

— Dar ce-mi poţi spune despre munţii Grand Tetons? Numele provine de la indieni?

— Nu. De fapt, cele mai înalte trei vârfuri ale muntelui şi-au primit numele de la nişte comercianţi de blănuri vorbitori de franceză. Le-au spus Les Trois Tetons sau Cei Trei Sâni, cel mai înalt fiind numit Le Grand Tetons.

— O! murmură Jennifer, jenată.

— O să te duc acasă la Sheila. S-ar putea să fie plecată, dar măcar vom lăsa bagajele.

După ce luă o curbă, Logan încetini în dreptul unei pitoreşti case de lemn.

— Asta e maşina ei. Se pare că ai noroc!

Un uriaş St. Bernard apăru de după un colţ al casei, lătrând şi dând frenetic din coadă.

— Iată şi primul membru al comitetului de întâmpinare! zâmbi Logan şi coborî din maşină.

Zâmbetul lui o tulbură atât de mult încât rămase nemişcată. Simţi că nu va fi ultima oară când virilitatea lui va avea acest efect asupra ei.

Se dezmetici abia când îl auzi comandându-i câinelui să se liniştească. Coborî şi ea şi veni lângă el.

De pe aceeaşi parte a casei, mai apăru ceva – două mogâldeţe ce veneau în fugă, una în roşu şi alta în albastru.

— Unchiule Logan! strigă cea albastră. Am fost atât de îngrijoraţi!

Jennifer privea cu un amestec de neîncredere şi mirare această privire călduroasă.

Logan îi luă în braţe, râzând.

— Mami a spus că debuia să vii seala decută.

Jennifer zâmbi când o recunoscu pe Cindy.

— Am rămas blocat cu mătuşa Jenny în viscol. A trebuit să aşteptăm până dimineaţă ca să putem fi scoşi. Acum spuneţi-mi, unde e mama voastră?

— În casă, răspunse Eric. Ai stat toată noaptea în viscol?

— Nu, am stat într-o casă din apropiere. Mai bine aţi saluta-o pe mătuşa voastră, până nu crede că nu vă bucuraţi s-o vedeţi.

Ca la comandă, perechea colorată se întoarse către ea şi murmură nişte saluturi. Jennifer ştia că nu se putea aştepta la mai mult deoarece copiii o văzuseră doar de câteva ori, şi asta când erau mici. Privi cu regret după ei

când alergară spre casă. Simţi apoi privirea lui Logan şi se întoarse către el.

— Eşti puţin surprinsă de primirea pe care mi-au făcut-o? o întrebă el, insinuant.

— De ce aş fi? dădu ea nepăsătoare din umeri.

— Pentru că animalele şi copiii simt oamenii buni.

O replică acidă îi veni pe buze, dar se abţinu când o văzu pe sora ei venind în fugă din casă. Logan părea amuzat de furia ei.

Jennifer se întoarse şi se îmbrăţişă călduros cu Sheila. Fu recunoscătoare pentru că sora ei preluase controlul conversaţiei. În scurt timp, toţi intrară în casă, iar bagajele ajunseră în mijlocul micuţei sufragerii.

— Avem cafea şi gogoşi în sufragerie, spuse Sheila. Sunt sigură că poţi lua o pauză de cafea înainte de prânz.

— Va trebui să amânăm, Sheila, se scuză Logan. Sunt sigur că mama e îngrijorată din cauza mea, aşa că ar fi bine să trec şi pe la ea înainte să mă duc la fermă.

— Dar îi poţi telefona de aici, insistă ea.

— După cum ţi-ar spune şi ea, una e să auzi pe cineva la telefon şi alta e să-l vezi în persoană. Pe lângă asta, bănuiesc că tu şi Jenny aveţi destule de vorbit înainte să pleci la muncă.

— Jenny?! râse Sheila, privind-o pe sora sa. O, cu asta sigur i-ai câştigat inima!

— Eu şi Jenny Glenn… ne-am făcut nişte impresii puternice unul despre celălalt. A fost o excursie pe care n-aş fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ar fi timpul să plec, Sheila.

— Nu pleca, unchiule Logan, eu şi Cin vrem să ne faci o cazemată din zăpadă!

— Altă dată, le promise el.

— Devreme ce trebuie să pleci... lasă-mă să-ţi mulţumesc că ai luat-o de la aeroport şi ai adus-o aici pe sora mea.

Jennifer privi cu disperare cum Sheila se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe ambii obraji. Temerile ei deveneau realitate – sora ei era ataşată de acest bărbat. Simţea că-i vine să-i scoată ochii când îi veni rândul să-şi ia rămas-bun.

— La revedere, Jenny Glenn. Ne mai vedem!

— Jenny Glenn! răsună vocea Sheilei ca un ecou.

Îi făcu surorii sale cu ochiul de îndată ce uşa se închise în spatele ei.

— Te rog, nu începe şi tu! o apostrofă Jennifer.

— Dar îmi place cum sună! Mă mir cum de nu te-am strigat şi eu aşa până cum.

— Probabil pentru că mama n-a suportat niciodată poreclele. Sunt de acord cu ea!

Se îndepărtă de Sheila, nemulţumită să observe că aceasta părea să aprobe tot ce făcea Logan.

— Mătuşă Jenny, vlei să vezi camela mea? o întrebă Cindy. Am o mulţime de jucălii!

— Mai târziu, Cindy, o expedie rapid Cindy. Ia-l şi pe Eric şi fugiţi afară, la joacă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-l şi pe Rags cu voi!

În câteva secunde, îi dădu afară şi se întoarse către Jennifer.

— Hai în bucătărie, să bem o cafea. Apoi, poţi să-mi povesteşti tot!

Jennifer nu-i spuse chiar tot. Sheila părea să aibă o părere bună despre Logan, aşa că nu-i povesti momentele jenante prin care trecuse cu o seară în urmă.

Schimbă rapid subiectul şi o întrebă despre copii şi despre motelul unde lucra. Sheila îi explică de ce ezita să-i ducă pe cei mici la părinţii lui Eric, care erau prea bătrâni

şi-i răsfăţau prea mult; Jennifer se oferi să aibă grijă de ei şi, uneori, să-i ţină locul la motel, pentru ca sora ei să aibă mai mult timp liber.

În zilele următoare, Jennifer se simţi mai apropiată atât de sora ei, cât şi de copii. Îi făcea plăcere să se amestece din nou în treburile casei, să gătească pentru toată familia şi să se ocupe de sarcinile care deveniseră o povară pentru Sheila.

În ceea ce-l priveşte pe Brad Stevenson… ochii care nu se văd, se uită.

Dar nu era la fel de uşor şi-n cazul lui Logan Taylor! Dacă n-ar fi fost copiii care spuneau mereu „unchiul Logan a făcut, a spus, a dres", poate că i-ar fi fost mai uşor. Măcar nu-l văzuse în cele opt zile de când venise şi era mulţumită pentru asta.

Sheila avea o după-amiază liberă şi insistase ca Jennifer să-şi rezolve treburile personale. Pentru că mai avea de făcut cumpărături de Crăciun, acceptă; era uşor să cumpere cadouri pentru Eric şi Cindy, dar se văzu obligată să intre în trei magazine înainte să găsească un costum albastru despre care ştia că i se va potrivi surorii ei.

Cu pachetul sub braţ, Jennifer se duse în piaţa centrală şi se opri în faţa unei arcade din coarne de elan. O mai văzuse de câteva ori, dar copiii nu păreau interesaţi de ea. Pentru Jennifer, însă, reţeaua complexă de trofee era uimitoare. Aflase de curând că

astfel de trofee erau decoraţiuni obişnuite în Jackson; chiar şi motelul unde lucra Sheila avea câteva trofee uriaşe. Dar această arcadă pur şi simplu o fascina.

— Nu încerca să le numeri, pentru că sunt prea multe, se auzi o voce în spatele ei.

Jennifer se întoarse brusc şi-l văzu pe Logan Taylor la doi paşi de ea, privind-o insistent.

— Nu le număram, replică ea sec.

— Admirai arta noastră populară? întrebă el, sarcastic.

— Da, dacă vrei să ştii! Mi se pare fascinant.

— Multă lume crede asta. Sunt coarne de elan, ştii?

— Cum au găsit atât de mulţi?

— Nu e prea greu. La nord de oraş este un adăpost de iarnă pentru elani sau wapiti, după numele lor indian. Toţi masculii îşi schimbă coarnele o dată pe an, ca şi cerbii.

— Am auzit pe cineva vorbind despre acest refugiu, dar n-am crezut că e cine ştie ce. Câţi elani sunt în zonă? vocea lui era uşor iritată, pentru că făcea mari eforturi să menţină conversaţia pe un ton cât mai neutru.

— Între şase şi opt mii.

— Aşa mulţi? se miră ea. Ce fac cu toate coarnele?

— Numai masculii au coarne, râse Logan. În fiecare primăvară, cercetaşii le adună şi se organizează o licitaţie în scopuri caritabile.

Logan schimbă subiectul:

— Nu ţi-e frig? Hai să bem o ciocolată caldă.

— Eu…

Jennifer dădu din cap, ezitant. Nu voia să fie cu el, pentru că ştia că îi era greu să se concentreze în preajma lui.

— Ţi-e teamă?

— Sigur că nu! replică ea, dregându-şi vocea.

— O să mergem la un restaurant din centru. Foarte public! râse el, accentuând ultimul cuvânt. Poţi să vezi şi schiorii.

— Bine, cedă ea, negăsind o scuză plauzibilă.

O luă de talie şi o conduse către restaurant. Chiar şi prin haina groasă, putea simţi atingerea lui.

— Văd că încă mai porţi cizmuliţele alea caraghioase, zâmbi Logan.

— Drumurile sunt curăţate, aşa că nu văd de ce le-aş purta pe cele noi.

— Deci, ţi-ai cumpărat altele!

— Sunt atât de butucănoase, încât mă simt ca un pădurar în ele, râse ea.

— Şi tu, care mă considerai pe mine vanitos, Jenny Glenn!

— Nu-mi mai spune aşa! Cred că eşti mai curând arogant decât vanitos.

— Şi eu care credeam că ai revenit la sentimente mai bune de când stai aici! spuse el, cu un fals regret în voce. Şi se mai spune că absenţa apropie oamenii…

— Tu nu prea ai fost absent!

O ajută să se aşeze, apoi luă loc pe scaunul din faţa ei, privind-o mirat.

— Eşti mereu prezent în discuţiile de la Sheila, explică ea. De ce-ţi spun copiii „unchiule”? A cui a fost ideea?

— A copiilor. Nici eu, nici Sheila n-am văzut nimic rău în asta. Şi-au imaginat că mă vor câştiga, numindu-mă membru onorific al familiei lor. Şi eu, şi ei luăm lucrurile în serios.

Ospătăriţa le aduse comanda. În timp ce sorbea din cafea, Jennifer îl studie pe ascuns pe Logan. Pieptul lat, determinarea din priviri, atitudinea cuceritoare… Îl compară cu Brad, dar Logan nu avea acea şiretenie care-l caracteriza pe omul care o rănise atât de mult. Era prima oară când îşi dădea seama de acest lucru.

— Încerci din greu să mă descifrezi, nu-i aşa, Jenny? De ce nu iei lucrurile aşa cum sunt?

— Dacă te-ai ars o dată sufli şi-n iaurt, încercă ea să râdă.

— Dar eu nu vreau să-ţi fac niciun rău!

— Vrei să spui că un bărbat versat ca tine nu încearcă să se culce cu toate femeile pe care le întâlneşte?

— Te referi la blonde sau la toate femeile, în general? Bănuiesc că ai impresia că acel sărut din zăpadă te-a făcut o femeie învinsă. A fost doar un sărut, nimic mai mult!

Jennifer vru să se ridice şi să-i şteargă zâmbetul de pe faţă cu o palmă. Furia făcu să-i tremure degetele încleştate de marginea mesei.

— Biata Jenny Glenn! zâmbi Logan. Atât de indignată! Ai o faţă de înger, dar înăuntrul tău joacă focuri diavoleşti. Adevărul este că mă amuză să alung aerul acesta inocent de pe chipul tău.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi sugerez să cauţi pe altcineva, pentru că pe mine nu mă amuză deloc.

Îşi luă geanta şi mănuşile şi se pregăti să plece.

— Termină-ţi ciocolata, Jennifer!

Expresia de pe faţa lui era neschimbată, dar ceva din privire o opri să plece. Cu o atitudine teatrală, îşi scoase mănuşile şi trânti geanta pe masă, apoi îşi întoarse privirea spre fereastră, urmărind schiorii de pe pârtie.

— Schiezi?

— Da, răspunse ea calm, fără să întoarcă privirea.

— Schiezi bine?

— Sunt o amatoare cu experienţă.

— Va trebui să ne asigurăm că vei avea şansa să încerci pârtiile cât vei sta aici.

Vocea lui era prietenoasă, dar Jennifer încercă să nu se lase păcălită.

— Nu am nevoie de escortă ca să schiez!

— Vrei să spui că nu ai nevoie de mine, Jenny Glenn! Dar nu te duce singură pe pârtie, cel puţin prima dată. Ia pe cineva cu tine!

Deşi o spusese pe un ton indiferent, în vocea lui se simţea o notă de îngrijorare.

— Dacă eşti gata, să mergem. Maşina mea este afară şi vreau să vorbesc ceva cu Sheila. Fii sigură că e singurul motiv pentru care te conduc acasă.

Capitolul 4

— Maşina e aici, indică el un loc în parcare.

Când îşi ridică privirea, Jennifer văzu un automobil luxos, în locul jeepului la care se aştepta. Era atât de surprinsă, încât el se simţi dator să explice:

— În timpul iernii o ţin în garaj, dar o mai scot din când în când ca s-o menţin în formă. În plus, e albă şi e uşor de pierdut în zăpadă. Eu o găsesc foarte greu, glumi el.

Deschise portiera şi o ajută pe Jennifer să urce. Ea admiră maşina în tăcere până când el o ocoli şi urcă la volan.

— Nu pot să înţeleg cum de-ţi vine greu s-o găseşti în zăpadă, spuse ea cu cel mai dulce zâmbet. Tot ce ai de făcut e să priveşti în interior şi să vezi că e la fel de neagră ca inima ta.

Râsul lui puternic şi cald răscoli maşina.

— Ştiam eu că n-o să rezişti să te abţii prea mult timp de la răutăţi!

Privind pe fereastră, Jennifer înţelese că el nu voia s-o impresioneze cu maşina. Nu voia decât s-o stârnească şi reuşise acest lucru!

Când ajunseră la locuinţa Sheilei, Logan îi luă bagajele. Imediat, fură asaltaţi de cei doi copii.

— Ne-ai adus cadourile de Crăciun?

— Nu, astea sunt ale mătuşii Jenny.

— Ne-am luat blad, unchiule Logan, strigă veselă Cindy. E în baie. Mami a zis că debute să mai aşteptăm înainte să-l împodobim! Hai să-l vezi, te log!

— Vino şi tu, mătuşă Jenny! o luă Eric de mână.

— Jennifer, îl corectă ea, exasperată de modul în care-l imitau copiii pe Logan.

— Da, vino şi tu! se alătură Cindy fratelui său.

— Mai târziu, promise ea.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea – să se înghesuie cu Logan într-o încăpere mică precum baia!

— Logan! se auzi vocea Sheilei pe hol.

Apăru în cameră cu părul strâns sub un prosop.

— Nu mă aşteptam să te mai văd azi.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Avea o figură serioasă când vorbea cu Sheila, nu expresia amuzată şi arogantă pe care o afişa de câte ori vorbea cu Jennifer.

— Dar, mai întâi, mă duc să văd bradul.

— Cum doreşti… murmură Sheila, care se întoarse către sora ei. Ar trebui să vezi şi tu bradul. Copiii l-au ales. Parcă suferă de malnutriţie! Cindy a spus că n-o să-l cumpere nimeni, dacă nu-l luăm noi, şi o să fie singur de Crăciun. E clar că n-am avut de ales…

— E clar, repetă Jennifer, impresionată de altruismul fetiţei.

— Ţi-ai făcut cumpărăturile? o întrebă Sheila. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să-l aduci acasă pe Logan. Dacă ştiam, aş fi întârziat cu spălatul pe cap.

— Ne-am întâlnit întâmplător în oraş, se grăbi Jennifer să explice, pentru ca sora ei să nu interpreteze greşit. A insistat să mă aducă acasă.

— Drăguţ din partea lui.

— Da…

Sheila căzu pe gânduri, privind în direcţia băii.

— Câteodată mă simt vinovată pentru felul în care copiii cerşesc atenţia lui Logan. Dar şi lui pare să-i placă!

Se opri brusc şi se întoarse către Jennifer.

— Îţi mai aminteşti jocul nostru în care luam un nume şi-i alăturam două adjective? Lui Logan i s-ar potrivi „loial” şi „iubitor”. A făcut multe pentru mine şi pentru copii.

Aceste adjective erau departe de „zeflemitor” şi „arogant”, la care se gândise Jennifer!

— Cum ţi se pare superbul nostru brad de Crăciun? îl întrebă Sheila pe Logan.

— Cindy mă asigură că va fi minunat, dar eu mă tem că unele ramuri nu sunt suficient de solide să ţină nici măcar un glob.

Copiii ieşiră să se joace cu câinele, iar Logan schimbă subiectul:

— Sheila, am trecut astăzi pe la motel. N-o să ghiceşti niciodată cine s-a cazat – Dirk Hamilton!

Sheila se albi şi mâna începu să-i tremure.

— Serios? Mă întreb ce caută aici, în perioada asta.

— Sşunea că vrea să facă nişte peisaje de iarnă pe munţii Teton.

Logan urmărea cu atenţie reacţia Sheilei:

— Dacă vrei, pot să-i cer să stea în altă parte.

— Nu fi ridicol, spuse ea repede.

Prea repede, îşi spuse Jennifer.

— De ce să dea banii la un alt hotel, când poate sta la noi? De altfel, nu mai înseamnă nimic pentru mine. Şi dacă mă gândesc bine…

Se opri şi se întoarse către Jennifer.

— Jennifer mi-ar putea ţine locul la recepţie o perioadă.

Ea avu impresia că Logan o săgetează cu privirea, interzicându-i să refuze. Dar cine era acest Dirk Hamilton?

Atât Sheila, cât şi Logan aşteptau un răspuns.

— Sunt de acord, spuse ea, iar Sheila răsuflă uşurată.

Dar Logan nu părea convins, aşa că se simţi obligată

să adauge:

— Chiar îmi doream să fac şi altceva. Am cheltuit o grămadă de bani pe şcoală şi ar fi păcat să irosesc tot ce am învăţat.

— Aşa vrei să tratezi problema, Sheila? întrebă el încet, dar tăios.

— A vorbit foarte clar, Logan! interveni Jennifer, înainte ca sora ei să se piardă cu firea.

— Cred că faci o greşeală, Sheila. Dar n-am timp să discutăm acum!

Jennifer îl conduse, apoi se întoarse la sora sa, care părea extrem de tulburată.

— Cine e acest Dirk Hamilton?

— Un artist, răspunse Sheila, pe un ton ce se voia indiferent. A fost aici vara trecută, să picteze.

În acel moment, copiii şi St. Bernardul năvăliră pe uşă.

— De câte ori v-am spus să nu mai aduceţi câinele în casă când afară e noroi?

Vocea neobişnuit de stridentă a mamei îi blocă pe copii.

— N-aţi auzit? Daţi-l afară, imediat! continuă ea, pe un ton mai controlat.

Copiii se supuseră, dar pe Jennifer o duru să vadă chipurile lor speriate.

— Sheila…

— Uite ce e, el era interesat numai de câteva portrete de-ale mele. Eu nu ţi-am cerut niciodată să-mi vorbeşti despre Brad, aşa că nici tu… Nu vreau să mai discut despre asta!

* * *

Munca de recepţioneră la motel nu era grea, dar părea interminabilă, din cauza schiorilor. Nu-şi putea

reprima curiozitatea referitor la ocupantul camerei 228, Dirk Hamilton. Până în acel moment, nu se arătase la recepţie.

Pe când stătea de vorbă cu o colegă pe nume Carol, un bărbat o chemă la recepţie. Era solid, de înălţime medie, brunet, ce o măsura din priviri. Vru să-l salute, zâmbitoare, dar Logan, care tocmai intrase în hol, i-o luă înainte:

— Bună dimineaţa, Dirk.

Aşadar, el era Dirk Hamilton! îşi spuse Jennifer, uimită. Cei doi bărbaţi păreau că se cântăresc din priviri, ca şi când s-ar fi pregătit de duel.

— M-am gândit să văd când ai de gând să pleci în excursie pe munţii Teton.

— Oricând, n-am preferinţe.

Privirea lui zăbovi câteva clipe asupra tinerei de la recepţie.

— Tu eşti Jennifer.

— D-da, şopti ea, mirată că fusese recunoscută.

— Am văzut un portret al tău. Sheila n-a surprins culoarea părului tău – auriu, cu sclipiri roşietice. E o culoare foarte potrivită trăsăturilor tale angelice.

Jennifer se uită la Logan stânjenită şi întâlni privirea lui zeflemitoare.

— Poate că trăsăturile sunt angelice, dar fata nu, spuse el. Cred că pot să spun că e un amestec de înger şi spiriduş.

— Eu sunt Dirk Hamilton, îi întinse el mâna. Poate că Sheila ţi-a vorbit de mine…

— Nu, îmi pare rău, îi strânse ea mâna. De fapt, mi-a spus că eraţi interesat de câteva portrete pictate de ea. Acolo aţi văzut şi portretul meu?

— Da. Aveai părul mai lung şi prins în codiţe şi o faţă surâzătoare care mi s-a părut foarte captivantă.

— Sheila a pictat acel tablou acum câţiva ani, zâmbi ea.

Jennifer îl studie mai atentă şi hotărî că era voinic, dar îi lipsea magnetismul pe care-l emana Logan. Părea… de încredere.

— Înţeleg că Sheila nu mai lucrează la recepţie, spuse Dirk, aruncând o privire tăioasă către Logan.

— A preferat ca Jenny să preia postul ei, cel puţin pentru o perioadă, veni replica lui.

Toţi pricepură care era cauza acelei schimbări. Logan îl invită în cafenea, pentru a discuta detaliile excursiei.

— Pariez că vrei să-ţi foloseşti vastele tale capacităţi organizatorice şi toată puterea de convingere ca să mă vezi plecat cât mai repede!

Pe Jennifer o cuprinse mila faţă de pictorul criticat atât de dur de sora ei.

În săptămâna ce urmă, tânăra fu surprinsă de agilitatea cu care sora ei reuşea să-l evite pe Dirk. Cât despre el, numele Sheila parcă nici nu exista în vocabular.

Jennifer află o parte din poveste de la Carol – pictorul venise şi cu un an în urmă, când se văzuse zilnic cu Sheila. După o vreme, toţi începură să vorbească despre începutul unei poveşti de dragoste, dar totul se termină la fel de brusc precum începuse – Dirk Hamilton plecase şi nu se mai întorsese.

— Desigur, Logan Taylor fusese plecat în acea perioadă, adăugase Carol.

— Ce vrei să spui?

— Probabil a fost doar o coincidenţă, dar… N-aş putea s-o învinovăţesc pe sora ta dacă şi-a pierdut capul după Logan. Toate fetele pe o rază de 150 de kilometri au făcut-o, chiar dacă nu vor să recunoască! Are carismă, tipul…

* * *

Jennifer îşi strânse părul în două codiţe şi se duse în bucătărie.

— Ce mod de a-mi petrece ziua liber! se plânse ea câinelui care stătea în cadrul uşii. Am de spălat o grămadă!

Se apropia primul Crăciun pe care urma să-l petreacă departe de părinţii ei. Ca să-şi alunge melancolia, începu să cânte Jingle Bells.

La un moment dat, se auzi o bătaie în uşă. Se şterse rapid pe mâini şi, urmată pe Rags, deschise uşa şi făcu ochii mari.

În faţa casei era o superbă sanie la care era înhămat un superb armăsar negru şi nărăvaş ce scotea aburi pe nări. Sprijinit de tocul uşii stătea Logan, cu mâna întinsă a invitaţie.

— Ei bine? întrebă ea.

El continua să zâmbească.

— E sania ta?

— Am împrumutat-o de la un prieten. M-am gândit că ar fi frumos să facem o plimbare până la adăpostul de elani.

— Dar copiii nu s-au întors încă de la şcoală!

— Ştiu.

— Atunci…

Râsul lui o întrerupse.

— Ce găseşti atât de amuzant?

— Ştiu că sunt bun, amabil, iubitor şi un bun exemplu pentru copii, dar în după-amiaza asta vreau să joc un rol pentru tine – lupul cel rău care o duce cu sania pe Scufiţa Roşie.

O trase jucăuş de o codiţă şi continuă:

— Sau poate vrei să fii Rudolph şi să conduci sania…

Ea ezită câteva clipe. Plimbarea prin zăpadă îi

surâdea, dar cu Logan?! N-o căuta cu lumânarea?

În cele din urmă, decise să rişte. Se îmbrăcă rapid şi urcă în sanie, lângă el. Îi oferi jumătate de pătură:

— Uite, înveleşte-ţi picioarele cu asta!

Începură plimbarea acompaniaţi de fulgi mari, ca-n poveşti.

Capitolul 5

Magia zăpezii o impresionă pe Jennifer, făcând-o să-şi dorească să se întoarcă în timp. Nici măcar nu avea nevoie ca să închidă ochii pentru a-şi imagina vremuri de mult apuse.

— Îţi imaginezi cum era aici, cu mulţi ani în urmă? întrebă ea încet, ca şi cum s-ar fi temut să nu destrame vraja. Înainte să existe automobilele, să se instaleze civilizaţia…

— Întoarcerea la natură, fu de acord Logan. Terra, cu frumuseţea virginală a unei tinere fecioare… Ţi-ar fi plăcut să fii un deschizător de drumuri?

— Numai dacă aş fi fost bărbat! zâmbi ea.

— Aşadar, preferi să fii o femeie emancipată!

Privirea lui părea ironică.

— Sper că n-ai nimic împotrivă! Sper că nu eşti misogin!

— Ăsta e un cuvânt dur în Wyoming, domnişoară! se prefăcu el uimit. Educaţia ta a fost neglijată atât de mult, încât nu ştii că acesta e „Statul egalităţilor”! A fost primul stat în care femeile au primit drepturi civile, economice şi politice, egale cu bărbaţii. O să afli, în timp, că bărbaţii din Wyoming cunosc valoarea unei femei ca individ, nu doar ca gospodină şi mamă.

Jennifer rămase tăcută în faţa acestei susţineri neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat, Jenny Glenn? Nu te aşteptai să

auzi asemenea cuvinte din partea unui afemeiat?

Jennifer roşi.

— În ciuda aroganţei pe care o afişăm, noi, bărbaţii, avem nevoie de o femeie care să ne înţeleagă şi care să ne fie alături, nu doar să ne satisfacă nevoile fizice.

Chiar aşa gândea? se întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului. Logan simţi privirea şi se întoarse către ea. Părea gânditor, iar ochii erau mai pătrunzători ca de obicei. Pulsul ei se acceleră în faţa zâmbetului lui plin de căldură şi-şi feri privirea, de teamă să nu dezvăluie prea mult din sentimentele care o încercau.

— Parcă ai da definiţia dragostei, Logan. Cunoşti acest termen?

El izbucni în râs.

— Ai vrea să auzi că aştept ca amintirea unei vechi iubiri să se şteargă din sufletul femeii iubite, înainte să-i declar ce reprezintă pentru mine? Nu, înţeleg din privirea ta surprinsă că n-ai crede o asemenea poveste. Nu că n-ai vrea să mă vezi îngenuncheat de o femeie!

Logan opri calul, apoi se întoarse către ea şi-i zâmbi, dezvăluind gropiţele din obraji.

— Mama spune să degust fructele pentru ca, atunci când o să vină vremea recoltei, să aleg cel mai bun exemplar!

— E cel mai pompos raţionament pe care l-am auzit vreodată!

Nu putea să ignore primul lui răspuns, referitor la amintirea unei vechi iubiri. Oare se referea la soţul Sheilei, Eric?

— Nu-i chiar aşa de rău! Nu ăsta e scopul discuţiilor dintre două persoane de sex opus – să afle dacă între ei e mai mult decât atracţia fizică? Uită-te la noi doi! E evident că există ceva scântei… O trezire a instinctelor primare, parcă aşa ai spus o dată, afirmă el, făcând aluzie la disputa

verbală care urmase sărutului în zăpadă.

Furia o făcu pe Jennifer să-şi îndrepte spatele şi să-şi ridice bărbia, mândră.

— Poate ar trebui să te întreb dacă ai fost îndrăgostită vreodată. Dar poate că bărbatul din Minneapolis a fost doar un experiment, ca să vezi cât de profunde erau sentimentele…

— Nu e treaba ta!

— Nu, sigur n-a fost dragoste! spuse el, amuzat. În ochii tăi citesc doar furie. Se pare că nu mai suferi!

— Cum a putut să-ţi spună Sheila aşa ceva? întrebă ea, înfuriată.

— Nu mi-a dat prea multe detalii, crede-mă. Dar s-a întâmplat să fiu acolo când ai telefonat.

Ea îl privi sceptică, dar îl crezu. Mai mult pentru că era convinsă că sora ei nu era atât de insensibilă încât să-i spună unui străin întreaga ei poveste.

— Ce făceai la Sheila la ora aceea? Degustai fructe? întrebă ea, subliniind cu ironie ultimele cuvinte.

— Draga mea Jenny, afirmaţia asta dăunează mai mult reputaţiei surorii tale decât reputaţiei mele.

— Parcă spuneai că în Wyoming femeile şi bărbaţii sunt judecaţi după aceleaşi standarde.

Regreta faptul că o bârfea pe sora ei, dar nu putea rezista în faţa aroganţei lui.

— Recunoaştem egalitatea, dar respectăm proprietatea.

Logan începea să dea semne de iritare, deşi făcea eforturi să-şi păstreze cumpătul.

— O rămăşiţă din trecut, presupun, când cavalerismul era o trăsătură lăudabilă şi când sexul frumos era respectat.

Calul începu să se agite, nemulţumit să stea pe loc,

iar Logan îl lovi peste crupă, cerându-i să meargă la trap.

Jennifer avu nevoie de câteva minute înainte să vorbească:

— Îmi cer scuze. Am exagerat... Vreau să ştii că sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru Sheila şi pentru copii.

— Şi eu îmi cer scuze pentru că te-am tachinat.

Îi zâmbi fermecător şi întinse mâna, mângâind-o uşor pe cap.

— Dar ai fost puţin cam obraznică!

Mâna lui se sprijini câteva momente pe umărul ei, făcând-o să se înfioare. Struni calul, ca să meargă la pas.

— Am ajuns la destinaţie, Jenny. Uite elanii!

Fusese atât de absorbită de conversaţie şi de prezenţa bărbatului de lângă ea, încât nu fusese deloc atentă la împrejurimi. Privi în direcţia arătată de el şi

văzu pată maro destul de întinsă. Mai aproape, era o clădire destul de mică, un ţarc şi câteva atelaje de cai.

— Familia Jaycee încearcă să-i obişnuiască pe elani să tragă la sanie.

Un bărbat ieşi din clădire şi le făcu prietenos cu mâna. Logan opri calul şi aşteptă să se apropie.

— Bună, Frank. Am venit pentru că am vrut să-i arăt domnişoarei Glenn turma de elani mai de aproape.

— Foarte bine, zâmbi bărbatul. Dar nu cred că puteţi să vă apropiaţi prea mult. Sunt destul de timizi, mai ales dacă văd o sanie străină.

— Mulţumesc, o să avem grijă.

Când se apropiară de turmă, Jennifer începu să distingă animalele – unele erau culcate, altele în picioare; unele păşteau, altele priveau curioase către ei.

— În Europa, aceste animale sunt numite reni, dar, după cum vezi, n-au nimic în comun cu ceea ce numim noi „reni”. Masculii au o înlăţime de un metru şi jumătate şi

ajung până la 350 de kilograme. Femelele sunt mai mici. Masculii cu coarne scurte au un an, poate doi. Cei mai bătrâni au coarne mari, cu câte cinci-şase ramificaţii.

— De unde vin?

Jennifer încercă să nu ia în seamă tulburarea provocată de faptul că Logan era atât de aproape de ea.

— Majoritatea provin din Yellowstone şi din nord, din Parcul Naţional Grand Teton. Cum cade prima zăpadă, caută adăpost aici.

— Întotdeauna au venit aici?

— Nu, obişnuiau să meargă în sud, către zona de câmpie din Rock Spring. Dar în anii 1880 au fost nişte ierni foarte grele, când elanii au murit de foame. Se spune că, într-o primăvară, cadavrele lor se întindeau pe kilometri întregi. În plus, elanii erau vânaţi pentru dinţii lor, la mare căutare atunci. Din fericire, acest lucru a fost interzis de lege.

Un ţipăt ascuţit, prelung, pe mai multe voci sparse liniştea. Jennifer se înfioră şi se uită spre Logan.

— Nu-ţi place serenada? Sunt coioţi. Ei sunt sanitarii zonelor sălbatice, pentru că ei curăţă cadavrele animalelor moarte.

— Nu atacă turma?

— Nu au nevoie. Sunt destui elani răniţi sau schilozi, care vin la adăpost după sezonul de vânătoare. Unii reuşesc să reziste până în primăvară.

dar majoritatea sunt prea slăbiţi. Unii mor de bătrâneţe, pur şi simplu. Coioţii şi corbii au o viaţă foarte bună!

— Oribil! se înfioră ea.

— Echilibrul naturii! Uită-te acolo, pe deal.

O înconjură cu braţul. Jennifer tremură uşor, dar nu din pricina coioţilor.

— Sunt chiar acolo, lângă brazi.

Ea privi ascultătoare în direcţia indicată, ştiind că el simţea tremuratul trupului ei, în ciuda hainei groase.

— Ţi-e frig, Jenny?

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Deşi se împotrivi, simţi că o trage mai aproape de el.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Ce-ai zice de un foc în şemineu? întrebă el calm, fără să ia în seamă rezistenţa ei.

Îndemnă calul să meargă la trap, apoi continuă pe un ton obişnuit:

— Foarte rar vedem alte animale în adăpost. De obicei, cerbii şi renii se duc la Parcul Naţional sau migrează către sud. Mai sunt şi lebede... E şi o păstrăvărie în zonă, dar o s-o vedem altă dată.

Jennifer aprobă în tăcere, promiţând în sinea ei să nu mai facă asemenea excursii. Gradul de intimitate era prea mare, iar el era prea atrăgător!

Logan îi făcu semn cu mâna lui Frank, apoi porniră înapoi. În după-amiaza rece de iarnă, singurele zgomote care tulburau liniştea erau zurgălăii de la sanie. Atmosfera romantică o făcu pe Jennifer să-şi imagineze că stătea sprijinită de Logan, iar mâna lui îi înconjura umerii. Alungă rapid acest gând, punându-l pe seama peisajului, şi nu pe seama dorinţei de a împărtăşi o asemenea scenă cu Logan.

— Poţi să-ţi sprijini capul pe umărul meu, dacă vrei, sugeră el.

Ea îi aruncă o privire dură. Oare îi citise gândurile, de îndrăznea să-i sugereze aşa ceva?

— Mă simt foarte bine, mulţumesc, spuse ea hotărâtă.

Încercă să se depărteze de el, dar băncuţa era prea mică.

— Ce s-a întâmplat? Crezi că am intenţii rele?

Privirea lui seducătoare îi accelera pulsul.

— Nu, dar mi-e destul de cald şi voiam să te asigur că nu am nevoie de… de…

— „Umărul” meu, completă el fraza. Cred că acesta e cuvântul pe care-l cauţi.

— Ştiu! replică ea, indignată.

Ştia că Logan e pe deplin conştient de efectul pe care-l are asupra ei, aşa că păstră tăcerea până când ajunseră acasă.

— Am ajuns cu bine, Jenny Glenn!

Opri calul în faţa casei Sheilei, coborî din sanie, apoi o luă de talie şi o ajută să coboare. Pentru că n-o elibera şi îşi fixase privirea asupra buzelor ei, Jennifer se gândi îngrozită că avea de gând s-o sărute. Gura lui se apropie de a ei, amintindu-i cât de vulnerabilă era în faţa lui şi cum îi răspunsese atunci când o sărutase, cu pasiune şi tandreţe în acelaşi timp.

— M-am simţit foarte bine, Logan, se grăbi ea să-l asigure.

Ştia că părea nesinceră şi încordată, dar acest lucru se datora tulburării.

— Cred că ai fost mult prea reţinută, râse el.

Îşi luă privirile de pe buzele ei şi-i cercetă chipul, amuzat, după care îi dădu drumul.

— Nu strică să fiu în alertă, replică ea, ironic.

Făcu un pas înapoi, preferând să se depărteze de el.

— Spune-i Sheilei că o să fiu plecat din oraş o zi sau două, bine? Când mă întorc, o să stau la fermă câteva zile. Rămâne stabilit pentru Ajunul Crăciunului, la ora şapte!

— Ajunul Crăciunului? întrebă ea, mirată. De ce vii?

— Mama şi cu mine venim întotdeauna în ajun, pentru o oră sau două. E o tradiţie veche, încă de când eu şi Eric eram copii.

— N-am ştiut, replică ea, pe un ton de scuză.

Privirea lui de gheaţă o surprinse. Se obişnuise atât de mult cu atitudinea lui fermecătoare, încât uitase că putea să fie atât de ostil. Nu-i plăcea ca ea să fie cauza acestei schimbări!

— Aşteptăm cu nerăbdare să ne vedem în Ajunul Crăciunului, spuse ea calm, cu demnitate.

— Pe curând!

În acea seară, Jennifer îi transmise mesajul Sheilei, iar sora ei îi confirmă că acest obicei exista de mai mulţi ani.

— Eu şi copiii îi luăm ceva în fiecare an. Nu e un cadou prea scump, dar putem să scriem şi numele tău pe cartea de vizită, dacă vrei…

Ea ezită câteva clipe.

— Nu… Cred că o să aleg eu un cadou pentru Logan.

În minte îi încolţi o idee nebunească.

— Lui Mandy, mama lui Logan, poţi să-i iei ultimul roman apărut în librării. E o alegere sigură!

— Mulţumesc, spuse ea absentă, cu gândul la planul ei secret.

Reuşi să aibă o după-amiază liberă abia după trei zile. Urmând sfatul Sheilei, Jennifer cumpără pentru mama lui Logan o biografie recent apărută, la care adăugă un semn de carte din metal, foarte delicat.

Mulţumită că îndeplinise sarcina mai uşoară, începu să cutreiere magazinele în căutarea cadoului pentru Logan. Nu dură mult şi găsi exact ce căuta. Se amuză de privirea mirată a vânzătoarei şi-i ceru să împacheteze cadoul.

Când ieşi din magazin, văzu că mai avea o oră până în momentul când trebuia să se vadă cu Sheila, aşa că decise să bea o cafea. Alese cafeneaua la care o dusese Logan, pentru simplul motiv că se afla în apropiere. Locul

era aglomerat din pricina schiorilor care coborau de pe pârtie şi găsi cu greu o masă liberă, într-un colţ. Aproape îşi terminase cafeaua când ridică privirea şi-l văzu pe Dirk Hamilton intrând. Coincidenţa făcu să o zărească şi el în aceeaşi clipă. După o secundă de ezitare, Dirk se apropie de ea.

— Te deranjează dacă stau lângă tine, Jenny? întrebă el politicos, temându-se de un refuz.

— Sigur că nu, zâmbi ea.

De data aceasta, diminutivul „Jenny” n-o tulbură. În schimb, de câte ori îl rostea Logan, părea că îi spune „draga mea”.

— Nu te deranjează că-ţi spun Jenny, nu-i aşa? întrebă el, după ce comandă o ceaşcă de cafea. Numele „Jennifer” mă duce cu gândul la o persoană sofisticată, dar tu nu eşti deloc aşa!

— O iau ca pe un compliment! râse Jennifer. E curios, dar de când am venit în Jackson toată lumea îmi scurtează numele. La început nu mi-a plăcut deloc!

— Am observat că Logan Taylor îţi spune „Jenny”. Nu ţi-a plăcut diminutivul sau persoana care îl folosea?

— De vreme ce a avut un rol atât de important în viaţa surorii mele, cred că n-o să răspund la întrebarea asta.

— Se pare că nu prea-l placi pe domnul Taylor, remarcă Dirk, destul de curios. Farmecul lui nu te-a impresionat?

— Nu a avut efect asupra mea, replică Jennifer.

Refuza să vorbească despre atracţia fizică.

— Cu Sheila e o altă poveste!

— Sheila are nevoie de siguranţa pe care i-o oferă el, oftă Dirk. Siguranţa materială!

— O persoană care creşte singură doi copii e obligată

să judece totul din punct de vedere al banilor, spuse ea răspicat.

Nu-i plăcea că Dirk o considera pe Sheila o materialistă.

— Iar un artist nu poate să-i promită aşa ceva, nu?

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că discuţia fu întreruptă de apariţia ospătarului care îi aduse cafeaua lui Dirk.

— Când am început să pictez, reluă Dirk, am fost nevoit să-mi cobor foarte mult standardele. Am treizeci şi cinci de ani, Jenny. Am reuşit să-mi fac un trai decent!

Bătu cu pumnul în masă, ca să-şi sublinieze cuvintele. Se uită în jur, ruşinat să nu-l privească cineva, apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Dar sora ta mă consideră un căţeluş, care nu face altceva decât să alerge în jurul cozii toată ziua! Nu am nimic de pictat aici… E doar o scuză! Să înţeleg că nu ţi-a vorbit niciodată despre mine?

Jennifer clătină din cap în semn că nu.

— M-am îndrăgostit de ea vara trecută şi am crezut că şi ea mă iubeşte. Mă refer la acea dragoste în care accepţi persoana de lângă tine exact aşa cum este. Dar.

dintr-odată, a început să-mi spună că ar fi cazul să-mi găsesc o slujbă şi să pictez în particular, ca un hobby. Viitorul financiar al unui artist era prea nesigur pentru ea! Voia să ştie câţi bani câştig în fiecare săptămână şi nu părea să-i pese că, pentru mine, pictura înseamnă totul. Am plecat, spunându-mi că mi-e mai bine fără ea şi fără lumea ei materialistă. Mi-am spus că-i e mai bine cu Logan şi că, în timp, o să reuşesc s-o uit.

— Dar n-a fost aşa, spuse Jennifer, încet.

— Nu, recunoscu el. Trebuia să mai vin o dată! Până acum nici măcar n-am reuşit s-o zăresc. Doamne, de ce-ţi spun toate astea?

— Ştiu să ascult.

Îl compătimea sincer pe Dirk.

— În plus, cine e cel mai bun conspirator, dacă nu sora persoanei în cauză?

— Nu pot să-ţi fac una ca asta, spuse Dirk.

Strălucirea din priviri i se stinse.

— Nu pot să te pun într-o asemenea poziţie şi să fii neloială familiei tale.

— Dar cine vorbeşte de aşa ceva?! Ideea ca Logan să devină soţul Sheilei mă înfioară! Pur şi simplu, ar fi mult mai bine pentru sora mea dacă un alt bărbat, mult mai portivit pentru ea, ar reintra în viaţa ei.

— E o sarcină foarte grea, oftă Dirk, cu regret. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să mă mai vadă!

— Dar nu poate să mă împiedice să-mi invit prietenii acasă, nu? Sigur, ar putea să mă dea afară din casă, dar mă îndoiesc! Şi dacă se întâmplă să fie acasă atunci când vii în vizită…

— Eşti o mică vrăjitoare!

Zâmbetul lui larg o făcu pe Jennifer să izbucnească în râs.

Un strigăt de copil se auzi lângă masa lor:

— Am găsit-o, mami!

— Cindy! Nu mă aşteptam să te văd! exclamă Jennifer.

— Te-am căutat peste tot! îi reproşă Cindy.

Jennifer îşi ridică privirea şi-i văzu pe Sheila şi Eric îndreptându-se către ei. Era clar că Sheila nu văzuse că Jennifer nu era singură la masă.

— Bună, Cindy, spuse Dirk.

Fetiţa se întoarse mirată, apoi zâmbi larg şi se duse către el.

— Dilk! Mi-a fost dol de tine! şopti ea, cu voce tremurătoare. Mama spunea că nu te mai întolci niciodată!

— Parcă te-am învăţat cum să pronunţi litera „r”, zâmbi el.

— Rrr, demonstră ea.

O expresie tristă i se întipări pe chip.

— Nu mi s-a mai părut impoltant, după ce ai plecat tu. Dirk nu-i răspunse, pentru că îşi ridică privirea şi văzu chipul palid al Sheilei. Jennifer era uimită de stăpânirea de sine cu care o salută.

— Bună, Sheila. Ce mai faci?

— Bine, reuşi ea să murmure.

Dirk se întoarse către Eric, care-l privea morocănos.

— Şi bărbăţelul meu? Ce mai face?

— Nu sunt bărbăţelul tău! răspunse Eric, refuzând să atingă mâna întinsă către el.

— Nu te buculi că s-a întors dilk, mamă? strigă Cindy, entuziasmată. Să-l vezi pe Lags? S-a făcut male şi s-a înglăşat! Ştii ce i-am cumpărat de Crăciun? O pulpă de polc de jucălie! Nu e dlăguţ?

— Taci, Cindy! îi ceru Sheila, cu obrajii în flăcări. Sunt sigură că pe domnul Hamilton nu-l interesează toate astea.

— Ba da! insistă fetiţa. Nu-i aşa, dilk?

— Sigur că da.

Cindy o privi triumfătoare pe mama sa şi continuă:

— Să vezi ce i-am cumpălat lui clic! O să deschidem cadoulile în seala de Ajun. Ce mult aş vlea să vii şi tu! Bladul nostlu e atât de flumos!

— Ce coincidenţă, Cindy! interveni repede Jennifer. Chiar l-am întrebat pe Dirk ce planuri are pentru seara de Ajun şi mi-a spus că o să fie singur.

Ştia că nu era cinstit să atragă şi copilul în planul ei, dar era gata să facă orice ca s-o ţină pe Sheila departe de Logan Taylor.

— Jennifer! exclamă Sheila, pe un ton acuzator.
— Vino la noi, dilk! Te log! se rugă Cindy.
— Sigur că vin, răspunse el.
Apoi o privi pe Jennifer.
— Eşti sigură că nu e nicio problemă?
— La ora şapte e perfect.
— Atunci, rămâne stabilit!
— Bine! Cred că vrei să plecăm, nu-i aşa, Sheila? Tăcerea lui Eric şi a Sheilei trecu neobservată. În stradă, Sheila se încruntă către sora sa:
— Cum ai putut?
Dar aceasta ridică nepăsătoare din umeri. La urma urmei, făcuse acest lucru pentru binele surorii sale. Doar nu era o modalitate de a se apăra de prezenţa lui Logan! Sau poate că…

Capitolul 6

În seara dinaintea Ajunului, Jennifer îi duse la culcare pe cei doi copii. Sheila nu se întorsese de la lucru. Sheila… Jennifer ar fi râs în hohote dacă, în urmă cu o săptămână, cineva i-ar fi spus că între ele urma să se instaleze răceala. Se aşteptase să explodeze după invitaţia făcută lui Dirk, dându-i astfel ocazia să-şi folosească toate argumentele, îndelung gândite. Dar sora ei găsise o armă mult mai eficientă – tăcerea ei era o acuzaţie de trădare mult mai gravă şi nu-i dădea lui Jennifer ocazia de a se apăra.
Închise cartea care nu reuşise să-i capteze atenţia şi privi către bradul de Crăciun. Munciseră mult, dar reuşiseră să-l facă să arate bine, în ciuda faptului că nu era foarte mare şi nici nu avuseseră foarte multe podoabe.

Din camera lui Eric se auziră câteva gemete. Jennifer nu avusese nevoie de mult timp ca să înţeleagă că nepotul ei era cel de-al doilea adversar în încercarea de a-i aduce împreună pe Sheila şi Dirk. Dar împotrivirea lui era cu atât

mai uimitoare cu cât Cindy era foarte entuziasmată de această idee.

Se ridică din fotoliu şi deschise încet uşa camerei lui Eric. Băiatul se întoarse către ea şi o privi cu ochi mari, albaştri.

— Nu poţi să dormi? S-a întâmplat ceva, Eric?

Pentru că răspunsul se lăsa aşteptat, ea insistă:

— Uneori, ajută să vorbeşti.

Eric se ridică pe marginea patului, iar Jennifer se aşeză lângă el. Se vedea clar că îl frământa ceva, dar nu avea curaj să-i vorbească.

— Te ascult.

El o privi cu un aer solemn.

— Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor? Chiar şi ale unui copil?

— Mai ales rugăciunile unui copil, îi zâmbi Jennifer.

— Şi le răspunde întotdeauna?

— Da. Le răspunde întotdeauna, dar uneori răspunsul e „nu”, Eric. Pentru ce te-ai rugat?

Tristeţea se putea citi în ochii lui mari.

— M-am rugat ca mama să se mărite cu Logan. Iar Dirk să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată! adăugă el, cu duritate.

Jennifer reuşi să-şi păstreze calmul.

— Nu e cinstit faţă de sora ta. Ştii că-l place pe Dirk!

— Ea e un copilaş!

Bărbia lui Eric tremura din pricina efortului de a-şi stăpâni lacrimile.

— Îl place numai pentru că ni l-a dat pe Rags! Dar era un câine pe care nu-l voia nimeni!

— Nu e adevărat! Acum, Rags face parte din familie. Cindy îl iubeşte foarte mult şi sunt sigură că şi tu ţii la el.

— Ba nu! E urât şi laş! Eu vreau un câine cum are Logan la ferma lui! Unchiul Logan mi-a spus că n-ar putea

să-şi facă treaba fără Ranger!

— Din nou Logan… Câinii St. Bernard sunt foarte curajoşi, Eric. În Europa sunt folosiţi să găsească oamenii în zăpadă. Ar trebui să fii mândru, pentru că strămoşii lui au salvat oameni din furtuni şi avalanşe.

— Da… cred că-mi place Rags, recunoscu el în cele din urmă. Dar tot nu-mi place Dirk!

— De ce? întrebă ea, uimită.

— Pentru că a făcut-o pe mama să plângă, ultima oară când a fost aici. Şi nu vreau să mai plângă!

— Oh, Eric!

Jennifer întinse braţele către băieţelul care se ghemui la pieptul ei. Încercând să-i potolească suspinele, Jennifer se întrebă cum ar putea să-i explice că şi Logan era capabil s-o facă pe Sheila să plângă.

Îl mângâie pe păr, până când Eric începu să se liniştească.

— Oamenii plâng din diferite motive, explică ea. Pentru că suferă, pentru că sunt singuri sau chiar pentru că sunt fericiţi. Nu trebuie să fii atât de dur cu Dirk! Poate că a făcut-o pe mama ta să plângă, dar ar putea s-o facă foarte fericită. Asta îţi doreşti, nu-i aşa? Vrei să fie fericită?

El dădu din cap şi-şi şterse lacrimile.

— Hai să aşteptăm, să vedem ce se întâmplă. Bine?

— Bine, mătuşă Jenny, acceptă el.

Se întinse din nou în pat, iar ea îl înveli.

— Crezi că acum poţi să dormi?

— Da. Mă simt mai bine.

— Mă bucur, îi zâmbi Jennifer. Somn uşor, vise plăcute, puricii să te sărute!

Îl sărută uşor pe frunte.

— Noapte bună, dragul meu!

— Noapte bună.

* * *

Auzind ciocănitura în uşă, Jennifer îşi scoase şorţul şi-şi controlă faldurile rochiei de catifea, care-i scoteau în evidenţă silueta subţire. Decolteul adânc lăsa să se vadă gâtul alb, de lebădă, iar mânecile largi îi dădeau un aer de domniţă din Evul Mediu. Părul strâns în coc completa imaginea.

Deschise uşa şi-l pofti înăuntru pe Dirk, cu braţele pline de pachete.

— Crăciun fericit!

— Cred că tu eşti Moş Crăciun! îl tachină ea. Eric! Vrei să vii puţin? Mai avem câteva cadouri de pus sub brad!

După ce copiii luară pachetele, Jennifer îl ajută pe Dirk să se dezbrace de palton.

— Mă gândeam că o să mă suni, ca să-mi spui să nu mai vin, spuse Dirk, emoţionat. Unde e Sheila?

— În bucătărie, tăcută ca o statuie.

Ridică o sprânceană, mirată să audă că cineva bătea la uşă.

— Cred că e Logan. L-am văzut venind.

Jennifer deschise uşa şi schimbă saluturile uzuale cu Logan şi mama lui, o femeie exagerat de politicoasă.

— Sheila, au venit doamna Taylor şi Logan! o anunţă pe sora ei.

Apariţia Sheilei, într-un costum albastru care se asorta de minune cu ochii, îl lăsă fără cuvinte pe Dirk. Jennifer nu se putu abţine şi se uită spre Logan, să vadă dacă avea aceeaşi reacţie, dar acesta o inspecta cu atenţie pe ea. Involuntar, făcu un pas către Dirk, căutând protecţie.

Logan făcu prezentările.

— Jenny Glenn! Ce nume neobişnuit! remarcă mama lui. O consider pe sora ta parte din familie, aşa că insist să-

mi spui Mandy!

Jennifer fu cucerită pe loc de căldura doamnei Taylor. Era la fel de fermecătoare ca şi fiul ei, dar ea dădea dovadă de sinceritate, pe când Logan încă nu-şi dezvăluia adevăratele intenţii.

Cu hainele invitaţilor în braţe, Jennifer se îndreptă spre dormitor. Îl văzu pe Eric trăgându-l pe Logan de mână şi arătându-i ceva. Privirile celor doi adulţi urmăriră direcţia indicată de băiat şi văzură că Sheila

stătea sub o ramură de vâsc. Micul Eric se dovedea un adversar de temut! îşi spuse Jennifer, cu buzele strânse.

— Fiul tău crede în tradiţiile de Crăciun, îi spuse Logan Sheilei. Iar eu nu refuz prilejul de a săruta o femeie frumoasă!

În momentul în care cei doi se sărutară, Jennifer simţi, pentru prima oară, colţii geloziei. Privirea lui Logan se opri asupra ei şi, ştiind că trăirile îi erau zugrăvite pe chip, Jennifer ieşi în fugă din cameră. Trânti hainele pe patul din dormitor şi se prinse cu mâinile de spătar, încercând să-şi potolească tremurul picioarelor.

Era îngrozitor! Cum să fie geloasă din pricină că Logan o sărută pe sora ei? Nici nu se punea problema, pentru că îl ura şi-l dispreţuia pe acel bărbat! Atunci… era furie. Da, furie! Furie provocată de manipulările copilăreşti ale lui Eric şi comportamentul de Don Juan al lui Logan.

Doamne, fă să nu fie nimic mai mult! se rugă ea în gând.

— Aici se aduc hainele?

Jennifer se răsuci pe călcâie şi-l văzu pe Logan în cadrul uşii.

— Se vede că da, răspunse tot el.

Înaintă către pat şi se opri în faţa ei, aruncând paltonul pe pat.

— Acum câteva clipe am avut senzaţia că vrei să scoţi ochii cuiva. Mie sau Sheilei?

— Cred că eşti prea încrezut! replică ea, încercând să se stăpânească.

— S-ar putea.

Continuă să-i privească buzele şi palide şi tremurătoare.

— Am crezut că eşti prea timidă ca să te bucuri de plăcerea unui sărut sub vâsc, într-o cameră plină de oameni, şi cauţi un loc mai retras.

Jennifer se încruntă, gata să-i răspundă, dar el continuă:

— Dar nu cred că o tânără domniţă ca tine poate face o asemenea invitaţie. Ştiai că nuanţa asta de verde face ca părul tău să pară mai roşu?

— Îmi pare rău că nu-ţi place.

Era mult prea rapid pentru ea şi făcea eforturi să ţină pasul. Pentru că nu se mai simţea în stare să-i susţină privirea, se întoarse cu spatele la el.

— Îmi place!

Vocea lui avea cea mai seducătoare tonalitate, iar mâna începu să-i dezmierde gâtul.

— Am auzit că pe ceafă se află unii din cei mai puternici centri erogeni. E adevărat?

Trupul ei răspunse atingerii.

— Încetează! îi ceru ea, răsucindu-se către el, înainte să-şi piardă complet controlul.

— Ţi s-a accelerat pulsul, spuse Logan, care continua să-şi ţină mâna pe gâtul ei.

Ochii lui căprui o fixau, ironici. Ştia exact ce efect avea asupra ei, iar acest lucru o scotea din sărite.

— Te dispreţuiesc! strigă ea, dându-i mâna deoparte. Eşti… Transformi toate femeile în trofee!

— E amuzant să văd că, deşi ai o asemenea părere, te

simţi atrasă de mine.

— Atrasă?! mai degrabă scârbită!

— Înţeleg că o să avem o relaţie furtunoasă, râse el.

Jennifer ieşi ca o furtună din dormitor. Reuşi să păstreze aparenţele şi numai pumnii încleştaţi trădau adevărata ei stare de spirit. Colindele de Crăciun care se auzeau de la casetofon o calmară, în cele din urmă, şi reuşi să se alăture grupului. Observă cu plăcere că

Sheila şi Dirk vorbeau, chiar dacă stăteau la distanţă unul de altul. În altă parte a salonului, Logan discuta cu domnul Jeffries, socrul Sheilei.

— Nu e momentul să deschidem cadoulile? întrebă Cindy, pentru a şasea oară.

— Sunt de acord cu ea, spuse doamna Taylor. E momentul să punem punct suspansului.

— Bine, bine, cedă Sheila, amuzată. Bunicule Paul, vrei să împarţi dumneata cadourile?

Camera se umplu de hârtie colorată, funde şi râsete vesele.

— Jenny, îţi mulţumesc! exclamă încântată doamna Taylor, când descoperi cartea. Cineva ţi-a spus despre pasiunea mea!

— Aşa e, recunoscu ea.

Atenţia lui Jennifer fu atrasă de o exclamaţie a surorii sale, în faţa unui colier de argint cu turcoaze:

— E minunat, Logan!

Şi-l prinse repede la gât şi-l mângâie fericită. În privirea lui Logan se citea admiraţia şi afecţiunea.

— Indienii Navajo cred că cei care poartă turcoaz au parte de fericire şi noroc. Sper ca acest colier să fie un simbol a tot ceea ce-ţi doresc.

Stânjenită de faptul că asculta declaraţia lui Logan, Jennifer se întoarse către doamna Taylor. Aceasta îşi privea

fiul cu un zâmbet ciudat pe buze, apoi îi aruncă o privire piezişă lui Jenny. Oare colierul primit de Sheila nu era doar un dar de Crăciun? Zâmbetul doamnei Taylor o făcea să creadă că era mai mult decât atât, iar ea ştia acest lucru.

Jennifer se simţea neajutorată. Lucrurile se întâmplau prea repede şi-i scăpau de sub control. Se întoarse către Dirk şi-l văzu ajutând-o pe Cindy să asambleze o jucărie. Şi el observase ce se întâmplase. Ce era de făcut?

Logan se aşeză pe canapea lângă Jennifer, pe locul eliberat de Dirk. Ţinea în mâini cadoul de la ea, încă împachetat.

— E atât de mare şi de greu, încât mi-e teamă să-l deschid.

Toată plăcerea pe care o simţise atunci când îl cumpărase dispăruse. Acum ar fi vrut să-şi retragă darul, însă ştia că era prea târziu.

Când termină de desfăcut, Logan îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote. De vreme ce nimeni

nu mai fusese cu ei în excursia cu sania, niciun invitat nu pricepea de ce îl amuza atât de tare un coş cu fructe.

— Numai tu puteai să te gândeşti la aşa ceva, Jenny Glenn!

Logan se întoarse către mama lui şi explică:

— I-am spus lui Jenny într-o zi că-mi place să degust diverse fructe, aşa că mi-a pus la dispoziţie mai multe, de la portocale la proverbialul măr al ispitei.

Toată lumea începu să râdă. Curând, atenţia celorlalţi se îndreptă din nou asupra cadourilor şi nimeni nu mai luă în seamă îmbujorarea ei.

Jennifer deschise pachetul de la Dirk şi mirosi parfumul scump. Mai avea un singur cadou – cel de la Logan. Desfăcu hârtia şi descoperi o cutie neagră de

bijuterii. O deschise cu grijă şi făcu ochii mari când văzu ce conţinea – un lănţişor de aur, cu jad şi diamante. Nu se pricepea la bijuterii, dar era sigură că avea în mână o piesă foarte scumpă. Ştia că s-ar fi cuvenit să refuze, dar îşi dorea să-l simtă la gât.

— Jenny, vrei să mă ajuţi cu lichiorul de ouă? îi ceru sora ei, fără să ia în seamă starea acesteia.

— Desigur.

Se duse în bucătărie, evitând privirea lui Logan când trecu pe lângă el.

Peste câteva minute, el o urmă în bucătărie.

— Sheila face un lichior grozav! remarcă el, oprindu-se lângă Jennifer.

Ea îi zâmbi, în semn de aprobare.

— Văd că nu porţi colierul, spuse el, pe un ton nepăsător. Cred că s-ar potrivi de minune la rochia asta.

Jannifer lăsă deoparte vasul cu lichior şi se întoarse către el.

— E foarte frumos, spuse ea cu sinceritate, dar nu-l pot primi.

El ridică o sprânceană, iar zâmbetul îi dispăru.

— De ce?

— E mult prea scump.

Brusc, îşi dădu seama că-i era greu să explice de ce refuză.

— Nu se cuvine…

— Nu putem spune că suntem străini, nu-i aşa? Nu uita că am dormit o noapte în acelaşi pat! Nu cred că un colier din imitaţie de jad poate fi considerat un dar compromiţător, nu?

— Imitaţie?!

Ce umilitor! Cum putuse să creadă că Logan îi dăruise o bijuterie scumpă?

— În cazul ăsta, cred că pot să-l accept.

— Mă bucur. Şi eu am acceptat darul de la tine!

Jennifer roşi uşor, dar păli când îl auzi:

— Sheila mi-a spus că tu l-ai invitat pe Dirk.

— Aşa e.

— Nu am ştiut că, numai într-o săptămână, aţi devenit prieteni atât de apropiaţi.

— Nu ştiu dacă suntem prieteni apropiaţi, dar amândoi ţinem foarte mult la sora mea. Cred că ar fi un soţ şi un tată foarte bun!

— Serios? Crezi că ştii ce are nevoie sora ta ca să fie fericită? sper că n-ai încercat abordarea directă… Am aflat, în timp, că trebuie să fii foarte subtil cu Sheila. Dar sunt de acord cu tine într-o privinţă – e momentul să se recăsătorească.

Părea că nu terminase propoziţia, iar Jennifer completă în gând: „dar nu cu Dirk”.

— Ai de când să ne faci greutăţi, mie şi lui Dirk? îl întrebă ea, sfidătoare.

— Nu voi sta niciodată în calea fericirii Sheilei. Dar asta e decizia ei, nu a ta sau a mea, Jenny Glenn.

Luă tava cu paharele umplute de Jennifer.

— O să duc astea în salon, înainte să înceapă să ne caute.

Ea rămase privind în gol. Era sigură că Dirk o iubea cu adevărat pe sora ei. Dar oare dragostea lui Logan era mai mare, de vreme ce sugerase că era gata să facă orice pentru fericirea ei? Poate chiar să lase locul altui bărbat… Imaginea lui Logan şi a Sheilei îmbrăţişaţi îi reveni în minte, ameţind-o

Mult mai târziu, înţelese care era adevăratul motiv pentru care se aliase cu Dirk împotriva surorii sale. Se îndrăgostise de Logan Taylor! Era mai mult decât o atracţie fizică, aşa cum sugerase Logan. Gelozia o măcina

şi nu ştia dacă putea fi atât de altruistă ca Logan. Putea să se dea deoparte, pentru a-i permite bărbatului iubit să fie fericit? Un lucru era sigur – nu trebuie să-şi dezvăluie adevăratele sentimente în faţa nimănui.

Restul serii avea să fie primul test.

Capitolul *1*

Vacanţa de Crăciun adusese mulţi turişti, astfel că Sheila era foarte ocupată, iar Logan era aproape tot timpul la pensiune, ajutând-o. Jennifer făcea tot posibilul să stea cât mai departe de el, ascunzându-se după Dirk ori de câte ori acesta era în preajmă. Dar nu putea să-şi stăpânească bătăile rapide ale inimii când acesta o privea şi nici gelozia care o chinuia atunci când îl vedea cu Sheila.

În a cincea zi după Crăciun, apăru DeeDee Hunter, blonda pe care o cunoscuse la aeroport, împreună cu Logan. Văzând-o cu câtă lejeritate flirtează cu el, Jennifer simţi că nu se mai poate stăpâni. Ea nu putea să-l privească în ochi, să se agaţe de braţul lui şi nici nu îndrăznea să concureze cu sora ei, care avusese parte de atâta suferinţă în trecut.

Când veni schimbul de după-amiază, Jennifer plecă de la recepţie şi vru să iasă cât mai repede din pensiune. Auzea pe hol vocea cristalină al lui DeeDee şi era sigură că Logan nu putea fi departe.

În faţa clădirii opri limuzina de la aeroport şi coborâră patru persoane. Aşteptă să intre şi vru să plece, când observă că unul din bărbaţi se opreşte în faţa ei.

— Jennifer?

Simţi că braţele lui o prind de umeri.

— Jennifer! Nu-mi vine să cred că eşti tu!

— Brad! şopti ea, în cele din urmă. Ce faci aici?

— Ce faci tu aici? râse el.

O trase mai aproape şi o îmbrăţişă.

— Nici nu ştii cât de des m-am întrebat unde eşti şi ce faci! Iar acum, soarta mi te-a scos în cale!

— De unde ai ştiut că sunt aici?

În minte, îi reveni toată umilinţa pe care o îndurase din pricina lui.

— N-am ştiut! Am vrut să plec, pur şi simplu. N-am reuşit să obţin nicio rezervare în Colorado, aşa că am venit aici. Nu mă privi aşa, Jennifer! Ştiu că ce s-a întâmplat e de neiertat!

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se eliberă din braţele lui şi, ridicând privirea, îl văzu pe Logan apropiindu-se.

— N-ai dreptate. Avem multe de vorbit!

— Scuzaţi-mă, interveni Logan. Sora ta vrea să ştie dacă poţi să-i iei tu pe copii. Nu poate să plece acum.

— Sigur, acceptă ea.

Logan rămase lângă ei, mutându-şi ostentativ privirea de la unul la altul. Jennifer înţelese că nu avea de ales.

— Brad, el este domnul Taylor, patronul pensiunii. Brad Stevenson, un prieten din Minneapolis.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Ne bucurăm că un prieten al lui Jennifer stă la noi. Cât timp rămâneţi?

— Numai trei zile. Trebuie să mă întorc duminică. De vreme ce dumneavoastră sunteţi şeful ei, aş vrea să vă avertizez că am să fac tot ce-mi stă în putere s-o conving să se întoarcă acasă cu mine şi să accepte vechea ei slujbă.

— Vechea slujbă? repetă Logan, curios.

— Da, Jennifer a fost secretara mea…

Brad făcu o pauză sugestivă şi o privi prelung.

— …printre altele.

Logan o cercetă câteva clipe, insistând asupra

obrajilor îmbujoraţi şi a pleoapelor coborâte.

— Îmi pare foarte rău că Jennifer nu mi-a spus că veniţi, spuse el, fără să-şi ascundă aroganţa. Poate aş fi reuşit să-i dau liber, dar aşa… E vârf de sezon şi mi-e imposibil să mă lipsesc de ea.

— Înţeleg, răspunse Brad, sigur pe sine ca de obicei.

O luă de mână pe Jennifer şi o trase posesiv lângă el.

— Vă rugăm să ne scuzaţi.

Logan dădu scurt din cap şi-i aruncă o privire lui Jennifer înainte să plece.

— Hai să mergem undeva şi să stăm de vorbă, îi ceru Brad.

— Nu… nu pot. Trebuie să iau copiii. Sheila o să vină târziu, ceea ce înseamnă că trebuie să stau cu ei.

— Pot să vin acasă.

— Nu! răspunse ea repede. Nu putem vorbi liniştiţi, cu doi copii în casă.

— Atunci, rămâne pe mâine.

— Sunt la serviciu.

— Jennifer, vreau să discut cu tine între patru ochi. Nu mai inventa tot felul de scuze! Trebuie

să-mi dai ocazia să-ţi explic! După aceea, dacă nu vrei să mă mai vezi… n-o să te mai deranjez.

— Bine, oftă ea.

Cine ar fi crezut, în urmă cu o lună, că ar putea fi atât de indiferentă faţă de Brad? În acea clipă, nu-i păsa dacă nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Mâine e petrecerea de Anul Nou la pensiune. În calitate de angajat şi de soră a Sheilei, trebuie să particip, dar cred că putem să stăm de vorbă mai pe seară.

— Mă bucur!

Brad îi oferi cel mai atrăgător zâmbet al lui, dar nu mai reuşi s-o impresioneze.

— Acum, trebuie să plec.

— Ne vedem mâine!

Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte, dar Jennifer se grăbi spre ieşire.

— Pauza de prânz? o întrebă o colegă. Te duci la masă?

— Da, nu stau mult.

— Da, sunt sigură!

— Ce vrei să spui? se încruntă ea.

— Dacă m-aş duce la masă cu un tip atât de grozav, ar dura o oră doar să mănânc salata!

— Ce tot spui acolo?

— Azi-dimineaţă, înainte să vii, tipul ăsta superb a venit şi m-a întrebat la ce oră ieşi în pauza de prânz. Presupun că l-ai cunoscut ieri, când a venit, şi azi te-a invitat la prânz, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea, uimită.

Brad nu-i spusese nimic de prânz.

— Vezi să nu! Eşti norocoasă să ai un asemenea tip care-ţi face curte!

— Nu te lăsa păcălită de înfăţişare, Carol!

— Aş accepta orice de la un asemenea bărbat, afirmă colega ei. Aş fi preş în faţa lui!

— Oare mai spui asta după ce-şi şterge picioarele pe tine?

— Vorbim de lup…

Jennifer se întoarse şi-l văzu pe Brad apropiindu-se.

— Hei, Jennifer! Nu vrei să mâncăm împreună, înainte să mă duc pe pârtie?

O privi admirativ din cap până-n picioare.

— Brad, eu…

— Regret, dar Jennifer nu poate să accepte, se auzi vocea lui Logan.

Ea se răsuci brusc, mirată de apariţia lui.

— De ce? întrebă Brad, nemulţumit.

— Una din regulile acestei pensiuni cere ca oaspeţii şi angajaţii să nu aibă relaţii. Va trebui să vă întâlniţi cu domnişoara Glenn în afara orelor de program.

— Ce rău vedeţi în faptul că doi oameni mănâncă un sandviş împreună? insistă el. E un caz special! Am călătorit tocmai din Minneapolis şi plec peste două zile!

— Îmi pare rău, dar nu pot face o excepţie. Orice caz este special, din punctul de vedere al persoanei implicate.

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt? întrebă Brad, furios.

— Da. Vă rog să mă scuzaţi, am ceva de rezolvat.

Logan îl salută ceremonios pe Brad, apoi se întoarse în biroul lui.

— E cel mai nesuferit…

Jennifer îl întrerupse.

— Sunt de acord, dar astea sunt regulile. Ne vedem mâine seară, Brad!

— Ce-a fost asta? întrebă Carol când rămaseră singure. E prima dată când îl aud că angajaţii n-au voie să iasă la masă cu turişii.

— Aşa e. Cred că eu sunt excepţia şi tare aş vrea să ştiu de ce!

— Ai de gând să-l întrebi?

Ea ezită. Nu ar fi vrut să fie singură cu Logan, dar era curioasă.

— Dacă se iveşte ocazia. Dar, mai întâi, mă duc la masă.

* * *

Jennifer intră în salon şi privi mulţimea pestriţă care se adunase. Întâlneai toate ţinutele – de la costum de schi la costume elegante cu papion. Ea alesese o rochie albă, care-i dădea un aer inocent şi pe care strălucea foarte frumos colierul primit în dar de Crăciun.

Brad apăru din senin lângă ea şi-i oferi un pahar de băutură. Îşi pusese în cap să fie extrem de amabil şi fermecător şi reuşi. N-o lăsă singură nicio clipă şi nu încercă s-o grăbească şi să plece mai devreme decât ar fi vrut ea.

La un moment dat, îl văzu pe Logan în grupul lui DeeDee, ascultând cu atenţie cuvintele frumoasei

blonde. Simţi un gol în stomac când Sheila se apropie de el, îi atinse braţul şi îi captă întreaga atenţie. Îl văzu privind lung în urma ei şi oftă prelung.

Acceptă invitaţia la dans venită din partea lui Brad şi se lipi de el, cu ochii închişi. Nu înţelese de ce, la un moment dat, partenerul ei se opri.

— Acceptaţi o întrerupere din partea şefului? întrebă Logan, pe un ton maliţios.

Brad se văzu nevoit să accepte şi se îndepărtă. Jennifer se emoţionă atât de tare din pricina atingerii lui, încât greşi paşii şi se împiedică de picioarele lui.

— Dacă nu te relaxezi, n-are niciun rost să mai stăm pe ringul de dans, spuse el, dur.

— Dansurile din obligaţie nu sunt pe placul meu, replică ea.

— Încep să mă întreb ce anume este „pe placul tău”.

În ritm de dans, o conduse spre un colţ întunecat al salonului.

— Cum e cu regulile tale despre angajaţi şi oaspeţi? întrebă ea, încercând să ignore bătăile puternice ale inimii.

— Am avut impresia că nu-ţi place prezenţa unui bărbat despre care spuneai că ţi-a făcut avansuri, într-un mod brutal. Se pare că l-ai iertat!

Jennifer era surprinsă să vadă o expresie atât de dură pe chipul lui.

— Da, l-am iertat, murmură ea.

Îl iertase pentru că nu-i mai păsa. Acel bărbat nu mai exista pentru ea, dar cum putea să-i spună aşa ceva lui Logan?

— Câtă mărinimie din partea ta!

Logan îşi scoase o ţigară din buzunar şi şi-o aprinse.

— Asta înseamnă că o să plecaţi duminică?

— Nu, nu înseamnă asta!

— Împăcarea trebuie să fie completă!

— Încă nu este vorba de împăcare. Şi chiar dacă ar fi…

Jennifer se opri brusc. Să îndrăznească o relaţie cu Brad, chiar dacă ştia că era o înşelătorie? O va proteja de Logan? Trebuia ca, în ochii celorlalţi, să lase impresia că exista posibilitatea să se împace cu Brad. În felul acesta, avea alibiul perfect să plece atunci când va veni momentul.

— Şi chiar dacă ar fi, n-aş pleca imediat. Am nevoie de puţin timp, ca să mă gândesc bine la tot ce am de făcut. În plus, ştiu că aş încurca-o pe Sheila dacă aş pleca fără s-o anunţ în prealabil.

— E uimitor când de rece şi de calculată poate fi o femeie îndrăgostită! Nu ţi-e teamă că rişti? Dacă găseşte pe altcineva, care nu e atât de calculată?

— Îmi asum riscul, răspunse ea, calmă.

— Nu se poate să fii îndrăgostită! Dacă ai fi, n-ai mai avea la ce să te gândeşti. Nici măcar nu ştii ce înseamnă dragostea!

Logan îi prinse bărbia şi o sili să-l privească în ochi.

— Poţi să savurezi momentul în care o să fie la picioarele tale. Dar n-o să te măriţi cu el!

— Cum îndrăzneşti să… Eu nu sunt Sheila, Logan Taylor! strigă ea. Eu nu-ţi permit să-mi conduci viaţa!

În adâncul inimii ştia că nu putea să aibă o viaţă fără el.

— N-o să te măriţi cu el, repetă Logan, hotărât, pe un

ton de gheaţă.

— Nu e treaba ta ce fac!

Dar Logan n-o mai auzi, pentru că se îndepărtase de ea. Cu ochii în lacrimi, îl privi luând-o în braţe pe sora ei şi învăluind-o cu un zâmbet cald, plin de afecţiune.

Dirk se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

— Am invitat-o la dans de trei ori, dar pe mine m-a refuzat de fiecare dată! Nu mi-a adresat niciun cuvânt, dar are o privire care-mi spune că i-ar plăcea să mă transforme în om de zăpadă.

— Poate că secretul e să n-o întrebi, oftă ea.

Îl compătimea pe Dirk şi ştia că îi era greu să piardă mereu în faţa lui Logan.

— Ce-ar fi să-i întrerupi? sugeră ea. Nu cred c-o să facă o scenă în mijlocul ringului de dans.

Era o victorie măruntă, dar Dirk ar fi acceptat orice.

Jennifer văzu sclipirea de triumf din ochii lui Dirk şi plecă în căutarea lui Brad înainte ca Logan să încerce să discute cu ea.

— Jennifer! o întâmpină Brad, cu căldură, înconjurându-i talia cu braţul. E aproape miezul nopţii. N-ai vrea să întâmpinăm miezul nopţii singuri, numai noi doi?

De ce nu? îşi spuse ea în gând. Zgomotul, muzica, veselia începuseră s-o obosească, aşa că nu protestă când Brad o conduse pe un hol pustiu.

— Ştii cât de mult mi-am dorit să fim singuri? murmură el.

Încercă s-o împrăştişeze, dar ea îl împinse.

— Nu, Brad, te rog!

— Ai tot dreptul să mă respingi, spuse el, mângâind-o uşor pe obraz. Ce am făcut în noaptea aceea a fost de neiertat, ştiu. Nu poţi să-mi dai ocazia să mă revanşez?

Jennifer îşi întoarse capul, încercând să scape de

mirosul de alcool.

— În noaptea aia eram beat şi supărat. N-am crezut că însemni atât de mult pentru mine, dar numai la tine mă gândesc. Nu pot să mi te scot din minte!

— Brad, nu se mai poate. Ce-a fost, a fost!

— Nu înţelegi? Inocenţa şi puritatea ta m-au atras atât de mult!

Unde mai auzise ea asta?!

— Te doream atât de mult! Dumnezeu mi-e martor, te doresc şi acum!

— Nu mă iubeşti, Brad, spuse ea, foarte calmă. Mă doreşti, dar nimic mai mult. Fii sincer cu tine! Dacă nu m-ai fi întâlnit aici, din întâmplare, într-o lună m-ai fi uitat complet!

— Nu e adevărat, şopti el. O să-ţi arăt că nu e adevărat!

O luă în braţe şi încercă s-o sărute. Ştiind că indiferenţa e mai eficientă decât împotrivirea, Jennifer rămase nemişcată şi închise ochii.

În salon, oamenii aşteptau venirea Noului An şi începuseră să numere secundele până la miezul nopţii. Oare ce-i va aduce anul ce avea să vină?

Aceasta era o modalitate de a întâmpina Anul Nou? se întrebă ea, cu tristeţe. În braţele unui bărbat care nu însemna şi nu va însemna nimic pentru ea?

Deschise ochii şi încercă să vadă printre lacrimi. După câteva secunde, văzu că în hol era cineva.

Logan!

Privirile lor se întâlniră câteva clipe, apoi el se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Capitolul 8

Trecuse aproape o lună de când Brad, după încă o seară de încercări, înţelesese că Jennifer nu era interesată

de el şi plecase înapoi în Minneapolis.

Evident, ea nu vorbise cu nimeni despre acest subiect, cu toate că Sheila insistase. Preferase să-i lase pe toţi să creadă că lua în considerare oferta lui Brad; era incredibil de uşor, pentru că toţi credeau că el făcuse un gest extrem de romantic venind atâta drum doar ca s-o asigure c-o iubeşte. Iubitul inexistent dintr-un oraş îndepărtat o ajuta să-şi păstreze mândria, puternic zdruncinată de faptul că se îndrăgostise de Taylor Logan.

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să scape de acest sentiment. Părea că-l evită pe Logan la fel de mult pe

cât o evita şi el. Adevărul era că lipsea foarte mult, pentru că prezenţa lui la fermă era absolut necesară.

Trecuse perioada sărbătorilor şi a vacanţelor, iar schiorii veneau numai în weekenduri. Carol se descurca singură la recepţie, iar Sheila era chemată numai atunci când era aglomeraţie. Jennifer stătea din nou acasă şi mergea la pensiune numai atunci când erau foarte multe rezervări.

Dirk încerca în continuare să intre în graţiile Sheilei, dar se lovea de un zid de piatră.

Adevărul era că Dirk era motivul pentru care Jennifer îşi prelungea şederea în Jackson. Dacă, printr-un noroc incredibil, Dirk reuşea să-i câştige inima Sheilei, Logan era liber! Ar fi vrut să-l ajute pe Dirk, dar sora ei părea hotărâtă să nu-i permită să se apropie prea mult.

În acea dimineaţă, Jennifer ieşi la cumpărături şi urma să ia prânzul cu Sheila. Se duse la pensiune şi-i zâmbi lui Carol, care o întâmpină.

— Sheila e ocupată?

— Nu cred. E în spate, în birou. Poţi să te duci!

Jennifer străbătu holul care făcea legătura dintre recepţie şi birouri, bătu la uşa surorii ei, dar nu se auzi niciun răspuns. Deschise uşa şi observă cu

uimire că nu era nimeni înăuntru. Vru să se întoarcă la recepţie, când auzi vocea ei dintr-un birou alăturat.

— De ce trebuie să vorbeşti din nou de el?

— Pentru că te străduieşti atât de mult să-l ţii la distanţă!

Jennifer recunoscu vocea lui Logan. Nu ştia că se întorsese în oraş!

— Ţi-am spus că Dirk nu înseamnă nimic pentru mine! insistă Sheila.

— Atunci, de ce nu poţi să vorbeşti despre el pe un ton calm? Am senzaţia că protestezi prea mult şi prea tare!

— Nu vorbi prostii!

— Nu eu spun prostii.

Jennifer îl auzi pe Logan plimbându-se prin cameră.

— Vreau să fii sigură, Sheila. Foarte sigură! Altfel, te vei întreba toată viaţa „ce-ar fi fost dacă…”

— Nu mă crezi când îţi spun că nu înseamnă nimic pentru mine?

Vocea Sheilei era gâtuită, ca şi când şi-ar fi reţinut lacrimile.

— Nu, nu te cred, replică el sever. Va trebui să-mi dovedeşti!

— Ce pot să mai spun? Ce pot să mai fac?

— Poţi să nu-l mai eviţi. Dacă te mai invită în oraş, acceptă. Dacă ce ai simţit cândva pentru el nu mai există, înseamnă că poţi să stai în preajma lui.

— Nu pot să fac asta!

— Fă-o pentru mine, Sheila.

— Logan, eu…

Sheila nu mai continuă, iar Jennifer era sigură că Logan o luase în braţe. Se strecură în vârful picioarelor până la recepţie şi reuşi să-i spună lui Carol că se ducea acasă, pentru că Sheila era ocupată. Când ieşi din

pensiune, nu mai făcu niciun efort să-şi reţină lacrimile. Nu plângea numai pentru ea, ci şi pentru Logan! O forţa pe femeia pe care o iubea să se întâlnească în oraş cu fostul iubit, ca să fie sigur că dragostea lor nu era ameninţată de vreo fantomă din trecut!

— Jennifer!

Dirk o prinse de mână, silind-o să se oprească. Cu mâna liberă, ea încercă să-şi şteargă lacrimile, dar nu se putu ascunde de el.

— Ce-i cu tine?

Jennifer ridică din umeri, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Aşa fac femeile uneori! Plâng fără motiv…

— Am mai văzut privirea asta a ta. Foarte rar, e adevărat, atunci când credeai că nimeni nu te priveşte.

Îi înconjură umerii cu braţul şi o trase spre el.

— De ce nu-i spui bătrânului Dirk ce s-a întâmplat?

— Nu am ce să-ţi spun, se străduia ea să pară convingătoare.

— Hai! Ai fost supărată de când a plecat prietenul tău din Minnesota.

— Cred că da…

— Tocmai mă duceam la pensiune, să mănânc ceva. Nu vrei să vii cu mine? Dacă nu ţi-e foame, măcar bea o cafea.

Logan era acolo… Şi ce? alungă ea gândul. Nu putea să-l lase să-i conducă viaţa!

— Bine, acceptă ea repede.

Dirk nu-i dădu timp să se răzgândească, o conduse în restaurant şi comandă de mâncare pentru amândoi. Preluă controlul asupra conversaţiei, ajutând-o pe Jennifer să se calmeze şi să-şi recapete măcar o parte din bunăvoinţa care o caracteriza.

La un moment dat, Jenny se pomeni uitându-se în

ochii lui Logan, care o priveau cu insistenţă din uşa

restaurantului. Deşi simţi că inima îi sare în piept, reuşi să-şi păstreze cumpătul şi să discute mai departe cu Dirk.

Logan se apropie de masa lor, schimbă câteva politeţuri cu Dirk şi refuză invitaţia acestuia de a li se alătura.

— Ce coincidenţă să vă găsesc aici! zâmbi el. Tocmai vorbeam cu Sheila că Jenny nu a văzut Grand Tetons. Mă gândeam să mergem săptămâna viitoare, toţi patru.

Dirk era la fel de sceptic ca Jennifer, dar acceptă propunerea. Ea nu putu să nu admire modul în care manipula situaţia astfel încât Sheila şi Dirk să se întâlnească, fie şi sub supravegherea lui Logan.

— Ce spui, Jenny? întrebă Logan, privind-o cercetător.

Ar fi vrut să-i spună că ultimul lucru pe care îl dorea era să petreacă o zi întreagă în compania lui, dar nu avea tăria, aşa că acceptă fără tragere de inimă.

— O să mă interesez în privinţa vremii şi o să vă anunţ în ce zi mergem.

— Nu pari foarte încântată de idee, remarcă Dirk când rămaseră singuri.

Ce putea să-i spună? se gândi ea. Că nu voia să facă parte din planurile murdare ale lui Logan? Nu putea să-i spună motivul care se ascundea sub invitaţia lui!

— Poate pentru că era prea sigur că o să acceptăm, răspunse ea în cele din urmă.

— A avut dreptate.

O privi câteva clipe, gânditor.

— Mă întreb dacă ai acceptat din acelaşi motiv ca mine.

Jennifer preferă să nu răspundă, ştiind că Dirk îşi

dădea seama când minţea.

— Sunt sigură că o să ne simţim bine.

* * *

Cei patru tineri intrară în biserica de lemn, acoperită de zăpadă. Nu era nimic pretenţios în acea construcţie şi tocmai acest lucru sporea senzaţia de linişte şi apropiere de Dumnezeu.

După câteva minute, în deplină tăcere, Sheila şi Logan, Jennifer şi Dirk ieşiră din biserică.

— Biserica Transfigurării, şopti Jennifer. Mi s-a părut un nume ciudat, dar acum… E perfectă!

Îl privi pe Logan, cerând amănunte.

— O familie din California care a petrecut aici câteva veri la rând este principala responsabilă pentru strângerea banilor necesari. Biserica a fost construită în 1925 şi a fost deschisă tuturor credincioşilor. Mi s-a părut cel mai bun mod de a începe turul parcului.

— Aşa e! îl aprobă Jennifer, încântată.

Scurta discuţie îi separă de Sheila şi Dirk, care urcaseră deja în maşină.

— Sunt foarte multe lucruri de văzut în Parcul Naţional Grand Teton, dar majoritatea drumurilor sunt închise în timpul iernii. Va trebui să te mulţumeşti cu ce se poate vedea de pe drumul principal.

— Nu mă deranjează. Poate o să mai venim şi altă dată…

Ştia că e o speranţă deşartă şi că nu va apuca să vadă munţii în veşmânt de vară.

— O să mai venim, Jenny.

Era atâta hotărâre în vocea lui, încât îşi ridică privirea, uimită. Dar ajunseseră la maşină şi, cu o expresie impenetrabilă, Logan îi deschise portiera şi o ajută să urce în spate, lângă Dirk. Răceala de la început se topise şi Jennifer era sigură că îşi vor petrece restul zilei într-o

atmosferă plăcută, prietenească.

Merseră încet şi încetiniră ori de câte ori vedeau un animal sau un copac deosebit. La un moment dat, Logan trase pe dreapta şi opri motorul.

— Vedere către Snake River! anunţă Logan.

Îi aruncă o privire lui Jennifer, care se afla în spatele lui, apoi îi deschise portiera şi o ajută să coboare. Rămase lângă el, aşteptând ca Sheila şi Dirk să li se alăture, dar Logan o luă de braţ şi traversară drumul fără să mai aştepte cealaltă pereche.

Pentru o clipă, Jennifer îşi aminti că scopul acelei excursii era ca Dirk şi Sheila să fie împreună, dar alungă repede acel gând. Era o zi perfectă şi nu voia să permită nimănui s-o strice! aruncă o privire scurtă către sora sa, care arăta perfect în costumul negru, cu blăniţă albă şi cu gluga albă care-i scotea în evidenţă părul negru ca abanosul. Orice ar fi făcut, Jennifer n-ar fi putut niciodată să fie atât de sofisticată.

— Aceştia sunt munţii Grand Teton, îi arătă Logan. Vârful cel mai înalt are 4.075 de metri peste nivelul mării. Acolo, jos, e râul Snake. Pare liniştit, dar nu e întotdeauna aşa.

Continuă explicaţiile, iar Jennifer îl ascultă cu atenţie.

— Îţi place această versiune americană a Elveţiei, Jenny? Nu cred că există în lume un loc mai frumos decât acesta! Poate la fel de frumos, dar în niciun caz mai frumos!

Ea aprobă cu o mişcare a capului, în tăcere.

— Ştiai că în parc există un lac care-ţi poartă numele? o tachină el.

— Numele meu?

— Da, lacul Jenny. De fapt, se numeşte aşa după o

femeie din tribul indian Shoshone.

— Povesteşte-mi!

— A fost soţia celui mai pitoresc personaj din această zonă, Richard Leugh, cunoscut şi ca Dick cel Curajos. S-a născut în Anglia, dar a luptat în războiul dintre America şi Statele Unite, din 1840. Mai târziu, a fost ghid pentru o expediţie geologică prin canionul râului Snake. Drept urmare, două lacuri au fost botezate în cinstea lui şi a soţiei sale: lacurile Leigh şi Jenny.

Ea simţi că povestea nu se terminase.

— Şi soţia lui?

— Întreaga familie a fost izolată într-o iarnă în cabană. S-au îmbolnăvit de variolă, iar soţia lui a murit prima. Leigh a încercat să-i salveze, folosind puţinele

lui cunoştinţe de medicină, dar în patru zile şi-a pierdut soţia şi cei şase copii. S-a recăsătorit şi s-a întemeiat o altă familie, dar a păstrat mereu în inimă amintirea lui Jenny şi a copiilor lor.

Tragedia, deşi petrecută cu mult timp în urmă, o impresionă pe Jennifer.

— Vrei ciocolată caldă? întrebă Logan, scoţând la iveală termosul pe care-l ţinuse sub braţ.

Ea acceptă, apoi se întoarse şi se uită către Dirk şi Sheila. Stăteau la o distanţă considerabilă, iar Dirk vorbea şi gesticula larg. Când îşi întoarse privirea către Logan, Jennifer fu surprinsă să observe că pe chipul lui nu se citea nicio urmă de gelozie.

— Presupun că discută despre culorile peisajului, spuse Logan, privind-o pe Jennifer.

— Presupun, încuviinţă ea, luând cana cu ciocolata fierbinte.

— Te-ai hotărât ce-o să faci?

Ea avu impresia că tonul lui se asprise.

— Te referi la Minneapolis?

Ştia foarte bine la ce se referea, dar avea nevoie de timp ca să se gândească la răspuns.

— Şi la domnul Stevenson al tău.

— Nu e al meu, râse ea nervos.

— Eu am avut o altă impresie! Dar se vede că ai nevoie de mult timp ca să te hotărăşti dacă accepţi sau nu cererea lui în căsătorie.

— N-a fost vorba despre căsătorie niciodată, ridică ea din umeri, cu un zâmbet cinic pe buze.

Logan se uita către munţi, ca şi cum acea discuţie nu era extrem de importantă pentru el, dar ultimele cuvinte îl făcură să-şi îndrepte atenţia către Jennifer.

— O aventură, aşadar! comentă el, sarcastic. Prin urmare, încă mai aştepţi inelul.

— Poate.

Privirea ei se îndreptă către cuplul de pe partea cealaltă a drumului.

— Poate că aştept ca sora mea să se recăsătorească, înainte să…

— Vrei să spui că te gândeşti ca, după căsătoria Sheilei, să te întorci la bărbatul acela?

Logan nu-şi ascunse furia din glas. Jennifer, în schimb, nu putea ignora că el considera că nunta Sheilei era doar o chestiune de timp.

— Nu mă acuza, Logan, îi ceru ea, ridicându-şi mândră bărbia. Nu tu! Te atrage orice femeie pe care o cunoşti! Eu sunt cea mai bună dovadă! Să ştii

că n-am uitat că, la câteva minute după ce ai sărutat-o pe sora mea sub vâsc, ai încercat să faci acelaşi lucru cu mine!

— Îmi vine să…

Ceaşca ei de ciocolată căzu la pământ din pricina violenţei cu care o zgâlţâi de umeri. Obrajii erau

îmbujoraţi, iar buzele uşor depărtate.

— Asta dovedeşte ce spuneam! reuşi ea să spună, cu vocea slabă.

Din privirea lui dispăruse furia.

— Cred că şi eu am aflat ceva, Jenny Glenn. Nu-ţi sunt complet indiferent!

— Dă-mi drumul! îi ceru ea

Îşi feri privirea, de teamă să nu se dea de gol.

— Nu vreau să mă atingi!

— Nu? zâmbi el.

— Nu! Eşti un afemeiat arogant, demn de dispreţ şi te urăsc! N-ai putea să fii fidel nimănui, niciodată! Când mă gândesc cum îţi preţuieşte Sheila fiecare cuvânt...

— Cred că nu ne cunoşti prea bine nici pe mine, nici pe sora ta, replică el, privind-o amuzat. Dar cred că-ţi vei schimba părerea, cu timpul.

— Asta crezi tu!

Încercă să strige la el, furioasă, dar nu reuşi.

— N-o să mă supun niciodată în faţa ta, aşa cum face Sheila!

O sclipire de mânie apăru din nou în privirea lui

Logan, dar dispăru rapid.

— Într-o bună zi, o să regreţi că ai avut o limbă atât de ascuţită, Jenny Logan!

Apropierea celeilalte perechi îl obligă să schimbe subiectul.

— Vreţi sandvişuri şi câte o ciocolată caldă?

— Bună idee, aprobă Dirk, privind-o cu afecţiune pe Sheila.

Se îndreptară spre maşină, iar Logan, spre surprinderea lui Jennifer, se aşeză în spate lângă ea. După ce mâncară, îi dădu cheile lui Dirk şi-i ceru să conducă restul drumului.

Jennifer se simţea îngrozitor. Privirile lui Logan,

faptul că-i atingea braţul de câte ori voia să-i arate ceva o tulburau peste măsură. Era convinsă că făcea toate astea ca să nu fie atent la discuţia dintre Sheila şi Dirk, dar nu putea să flirteze cu tot atâta uşurinţă ca el. Dragostea ei era puternică, profundă, serioasă!

Când Dirk opri în faţa casei, Jennifer abia se stăpâni să nu sară din maşină. Aşteptă ca el să-i deschidă portiera şi-i mulţumi pentru excursie, după care îşi luă rămas-bun de la Dirk şi alergă spre casă. Se simţea urmărită de privirea zeflemitoare a lui Logan.

Capitolul 9

— Bună dimineaţa, Jenny!

Vocea Sheilei era plină de voioşie, iar halatul albastru, de culoarea levănţicii, lăsa impresia că plutea prin bucătărie.

— Bună dimineaţa, răspunse Jenny.

Se uită la halatul ei de saten, spălat de prea multe ori, şi oftă prelung. Nu avea nicio şansă să egaleze eleganţa Sheilei!

— Am senzaţia că ziua de astăzi o să fie absolut minunată! Ştii cât de mult a trecut de când n-am mai schiat? Cred că anul trecut am fost la schi o singură dată!

Sheila îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşează la masă, lângă Jennifer.

— O să-ţi placă la nebunie, Jenny!

— Te rog să încetezi cu numele ăsta! Pe mine mă cheamă Jennifer!

— Nu… nu credeam că încă te mai deranjează! se scuză ea, uimită de ieşirea neaşteptată a surorii sale.

Jennifer se linişti repede.

— Cred că m-am trezit cam prost dispusă. Scuză-mă!

— Nu e vorba numai de dimineaţa asta. Draga mea, ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Parcă nu mai eşti

tu însăţi de când a plecat tipul ăla, Brad. Dar în ultima săptămână a fost şi mai evident! Nu poţi să-mi spui despre ce e vorba? Noaptea trecută, te-am auzit răsucindu-te în pat, iar acum văd că ai cearcăne sub ochi. De multă vreme vreau să vorbesc cu tine, dar am fost atât de ocupată… Astăzi, însă, sunt liberă toată ziua. Mă rog, aproape!

Jennifer o strânse de mână pe Sheila.

— Eşti cea mai bună soră din lume! Nu e nimic grav. Am nişte probleme pe care trebuie să le rezolv singură!

— Tocmai asta e! De ce singură? Vorbeşte cu mine, ca să vedem exact ce te supără.

— Nu, nu se poate, clătină ea din cap.

— E vorba de Brad?

— Parţial.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Cred că ar fi bine să afli că mă gândesc foarte serios să mă întorc la Minneapolis.

— Jenny… Jennifer! se corectă ea repede. Vrei să te duci înapoi pentru el?

— Nu.

— Atunci, de ce? Ştiu că ai fost foarte nefericită, dar am crezut că te simţi bine aici. Copiii sunt înnebuniţi după tine! Nu se poate să pleci…

— Nu pentru mult timp. Dar mă simt atât de nefolositoare, de inutilă!

Jennifer ridică o mână, oprind astfel protestele Sheilei.

— Ştiu că ţi-am fost de mare ajutor, dar ar fi bine să găssc o slujbă de secretară. Nu degeaba am pierdut timp şi bani la şcoala aia! În plus, cred că nu greşesc dacă spun că, în scurtă vreme, altcineva va avea grijă de tine şi de copii.

Sheila roşi uşor.

— Dacă îţi faci grijă în privinţa serviciului, sunt

sigură că Logan ar putea…

— Nu! o întrerupse Jennifer, mai tare decât ar fi vrut. Pot să-mi găsesc şi singură un serviciu! Dar cred că ar fi bine să mă duc înapoi şi poate că… am greşit atunci când am plecat.

Într-adevăr, se dovedise că făcuse cea mai mare greşeală din viaţa sa.

— Când vrei să pleci?

— Încă nu m-am gândit.

Dar foarte curând, adăugă ea în gând.

— Sper, din motive personale, că vei mai zăbovi puţin.

Sclipirea din ochii ei spunea foarte clar cât era de fericită sora ei. Pentru că îi era mult prea greu, Jennifer preferă să schimbe subiectul.

— Mă duc în oraş. Ai nevoie de ceva?

— Nu, nu cred. Să nu uiţi că după-amiază mergem la schi!

— N-am să uit.

Jennifer ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre dormitor, dar Sheila merse după ea:

— Vorbesc serios! Să nu găseşti iar scuze, aşa cum ai făcut săptămâna trecută, când Logan făcuse planuri!

— Şi nu trebuie să îl supărăm pe Logan, nu-i aşa? exclamă ea, sarcastic.

— Serios, Jenny! A plănuit ieşirea asta la schi numai pentru tine, aşa că trebuie să vii! Te rog să-mi promiţi!

— Promit! o asigură ea, înainte să intre în dormitor.

Câteva minute mai târziu, Jennifer ieşi din casă, îmbrăcată în costumul de schi, nu înainte de a o auzi pe Sheila strigându-i că trebuia să fie la pârtie la ora unu.

Ultima săptămână fusese un calvar, iar Jennifer era supărată că Logan o silea mereu să fie a patra persoană la

ieşirile lor. La început, nu fusese aşa de rău şi chiar avusese impresia că Dirk are şanse reale să-i câştige inima Sheilei. Dar fusese suficient un singur schimb de priviri între sora ei şi Logan ca să înţeleagă legătura intimă şi extrem de strânsă dintre ei. Iar noaptea trecută… întrecuse orice limită.

Copiii se culcaseră. Jennifer încercase din răsputeri să adoarmă, dar nu reuşise şi stătuse în salon până în momentul în care auzise o maşină oprind în faţa casei. Rezistase impulsului de a privi pe fereastră până când auzise râsul vesel al Sheilei. Se ridicase repede şi dăduse perdeaua deoparte, dar regretase imediat gestul – o văzuse pe sora ei sărutându-l pe Logan şi pe acesta îmbrăţişând-o cu căldură. Jennifer fugise în camera ei şi nu răspunsese atunci când Sheila bătuse la uşă.

Şi, în urmă cu doar câteva ore, Sheila mărturisise că ea şi Logan urmau să se căsătorească!

Păşi pe şosea, fără să se asigure. În secunda următoare, se simţi trasă înapoi, exact în clipa în care o maşină trecu la doar câţiva centimetri în faţa ei.

— Uită-te pe unde mergi! o certă un bărbat între două vârste, încă ţinând-o de braţ. Puteai să ai un accident!

— Vă… vă mulţumesc! se bâlbâi ea. Mă gândeam la ceva…

— Când trebuie să traversezi? Nu e o idee foarte bună.

— Aveţi dreptate, recunoscu ea, tremurând uşor. Vă mulţumesc încă o dată.

De această dată, Jennifer se asigură înainte să traverseze. Se plimbă prin faţa magazinelor, fără o ţintă anume. Adevărul era că nu avea nimic de făcut în oraş, dar simţea că trebuie să iasă din casă. Păcat că nu putea scăpa de mersul la schi! oftă ea, cu regret.

În faţa magazinului de bijuterii, încetini pasul şi făcu ochii mari când îl văzu înăuntru pe Logan. Observă cum vânzătorul îi arată un inel, apoi i-l pune într-o cutiuţă şi îl înmânează. Uimită de ceea ce văzuse, abia găsi puterea să se ascundă, pentru ca Logan să n-o vadă în momentul în care ieşi din magazin.

Un inel de logodnă! îşi spuse ea în gând. Pentru Sheila!

Intră repede în magazinul din care tocmai ieşise Logan şi-i auzi pe cei doi vânzători vorbind:

— Diamantele sunt cele mai potrivite pentru un inel de logodnă.

— Logan nu se mulţumeşte cu ceva ieftin! Piatra aia l-a costat o avere, dar… Mi-a spus că în familia lui există tradiţia ca viitoarele soţii să primească astfel de inele şi…

Vânzătorul se întoarse către Jennifer.

— Pot să vă ajut, domnişoară?

— Nu, mulţumesc.

Tânăra ieşi din magazin cu ochii în lacrimi.

* * *

Când ajunse la pârtia de schi, Jennifer fu întâmpinată de Logan.

— Ştii că este ora unu şi jumătate? întrebă el, furios.

— Tocmai mi-am dus ceasul la reparat şi nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

— În ultima vreme, nu-ţi dai seama de multe lucruri!

O prinse de braţ şi o împinse în faţa lui.

— I-am spus Sheilei să nu te scape din ochi astăzi!

— I-am promis că vin şi ştia că o să mă ţin de cuvânt!

— După cum te-ai purtat în ultima săptămână, nu m-aş fi mirat dacă n-ai fi apărut!

Se opriră, iar Logan trânti pe zăpadă schiurile ei, pe care le ţinuse până atunci sub braţ.

— Tocmai mă pregăteam să te caut şi să te aduc aici cu forţa, dacă era nevoie!

— Iar acum eşti supărat pentru că am venit, nu-i aşa? Ţi-am dat planurile peste cap?

— Nu ştiu ce-i cu tine!

Îşi încleştă cu putere maxilarul, semn că era foarte furios.

— Dar să ştii că ziua de azi e foarte importantă pentru mine şi vreau ca totul să fie perfect! Am crezut că şi pentru tine e importantă fericirea Sheilei, dar văd că lucrurile s-au schimbat!

Jennifer îşi feri privirea, chiar dacă ochelarii negri îi ascundeau ochii. Voia ca sora ei să-şi găsească fericirea, dar nu în braţele bărbatului pe care-l iubea ea!

Din clipa în care ieşise din magazinul de bijuterii, Jennifer îşi repetase în gând că era norocoasă să aibă confirmarea faptului că Sheila şi Logan urmau să se căsătorească. În aceste condiţii, ştia ce avea de făcut şi că trebuia să se pregătească pentru momentul în care urmau să facă anunţul. Dar nu era uşor deloc!

Logan îngenunche în faţa ei şi o ajută să-şi pună schiurile.

— Unde e Sheila? întrebă ea, după ce el termină.

— Le-am spus să se ducă sus, pentru că m-am gândit că trebuie să plec să te caut.

Grupul de patru era din nou complet! se gândi ea, cu amărăciune. Şi bietul Dirk urma să fie martorul victoriei lui Logan!

Peste câteva minute, cei doi urcau cu telescaunul spre locul de unde începea pârtia. Înainte să înceapă coborârea, Logan rupse tăcerea:

— Sheila mi-a spus că te-ai hotărât să te întorci la Minneapolis.

— Aşa e.

— Ai de gând să accepţi… cererea în căsătorie a acelui bărbat?

Cuvintele, rostite pe un ton batjocoritor, avură efectul unei palme asupra lui Jennifer.

— Ar avea vreun rost să te rog să mai stai? Măcar pentru Sheila, dacă nu pentru un alt motiv…

Jennifer zâmbi amar în faţa aroganţei lui. Chiar credea că era suficient s-o roage?

— Jenny…

Era clar că făcea mari eforturi să se controleze.

— Nu-mi spune aşa! strigă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile.

Se răsuci brusc şi, cu o mişcare experimentată, se avântă pe pârtie. Ştia că mergea mult prea repede, dar ar fi făcut orice să se îndepărteze de bărbatul care, era sigură, era în spatele ei.

— Mai încet! auzi vocea lui.

Oricât de mult îi displăcea să-i dea dreptate, îşi dădu seama că trebuia să încetinească, aşa că merse din ce în ce mai încet şi se opri.

— Vrei să te sinucizi? strigă Logan, oprindu-se în faţa ei.

Jennifer era palidă, iar genunchii îi tremurau.

— Nu-mi răspunzi, nu? Ca de obicei!

Jennifer continua să-i evite privirea.

— Ba strigi la mine, ba nu scoţi nicio vorbă şi fugi de mine! Când o să încetezi cu purtarea asta şi o să…

— Uite-i pe Sheila şi Dirk! exclamă ea grăbită, recunoscând costumul albastru cu alb al surorii sale, pe pârtia alăturată.

Îi făcu semn cu mâna până când aceasta îi văzu. Stabiliră, prin semne, să se întâlnească la baza pârtiilor şi-l ascultă pe Logan care-i ceru să meargă încet.

Totul se schimbă într-o fracţiune de secundă – se auzi

un strigăt ascuţit, după care Sheila se prăvăli în

zăpadă, rostogolindu-se de câteva ori. Dirk şi Logan se repeziră în aceeaşi secundă către femeia care stătea inertă în zăpadă.

— Sheila!

Apăru imediat un salvamont care o consultă.

— Mă duc să chem o ambulanţă şi mă întorc imediat cu o targă.

Dură numai câteva minute până când sora ei fu în siguranţă, în ambulanţă, dar Jennifer avu impresia că trecuseră câteva ore. Ca prin vis, vedea că Logan este mereu în preajma ei, dar atenţia ei era concentrată asupra Sheilei.

Jennifer încă tremura când ajunseră la spital. Dirk se plimba cu paşi mari prin sala de aşteptare, iar Logan completa formularele lungi, interminabile.

Tânăra tresări când simţi o mână pe umăr.

— Nu ţi-ai băut cafeaua, spuse încet Logan, luându-i din mână paharul. Te simţi bine?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Sheila?

— Îi fac o radiografie. Doctorul crede că şi-a rupt piciorul drept, dar vrea să fie sigur.

Un doctor şi o asistentă intrară în sala de aşteptare. Cei doi discutară câteva momente, dar Jennifer nu înţelese decât cuvintele „soră” şi „logodnic”.

— Mă bucur să te văd, Logan! îl salută doctorul, apropiindu-se de cei trei. Deşi aş fi preferat să fie în alte condiţii… Dumneata trebuie să fii domnişoara Glenn.

Apoi se întoarse către Dirk, care-l privea nerăbdător.

— Domnule Hamilton, eu sunt doctorul March.

Jennifer încercă să se concentreze asupra explicaţiei oferite de doctor, dar nu înţelese decât că era vorba de o

fractură.

— I-am dat câteva sedative uşoare, dar puteţi s-o vedeţi câteva minute, dacă doriţi.

Logan o ajută pe Jennifer să se ridice de pe canapea, apoi o conduse până la salonul unde era internată Sheila. Aceasta avu nevoie de câteva minute ca să deschidă ochii.

— Bună, spuse ea, încet. Am făcut-o, de data asta!

— Cu siguranţă, zâmbi Logan.

Jennifer abia reuşi să dea din cap.

— Nu putem să stăm mult. Dirk e afară şi abia aşteaptă să te vadă.

— Copiii?

— O să avem grijă de ei, o asigură el. Ne întoarcem mai târziu, când n-o să fii atât de ameţită.

Jennifer făcu mari eforturi să-i spună rămas-bun surorii ei, apoi îl urmă pe Logan în sala de aşteptare şi rămase pe canapea, aşa cum îi ceru el.

Rămasă singură, Jennifer încercă să se controleze şi să-şi adune puterile. Era foarte slăbită din pricina chinurilor prin care trecuse în ultima lună, dar acum Sheila, şi mai ales copiii, aveau mare nevoie de ea.

Logan, în schimb, părea foarte sigur pe sine.

— Putem să plecăm? o întrebă el.

În maşină, Jennifer se simţi foarte apropiată de bărbatul care o privea cu căldură şi simţi că prezenţa lui îi dădea putere.

Când ajunseră acasă, Logan se oferi să-i fie alături atunci când le va spune copiilor, iar ea îi zâmbi uşurată.

— Chiar vrei să intri?

— Sigur. Nicio clipă nu m-am gândit să te las singură.

Copiii le ieşiră imediat în întâmpinare.

— Unde aţi fost? întrebă Cindy, pe un ton acuzator.

— Şi unde e mami? sări şi Eric.

Cu răbdare şi mult calm, Jennifer le explică ce se

întâmplase. Chiar dacă se speriară, Logan îi făcu să depăşească momentul cu bine şi, înainte ca Jennifer

să-şi dea seama ce se întâmplă, cei doi micuţi îl invitară pe unchiul Logan să stea cu ei la masă.

Ea observă cu plăcere că nu insistaseră prea mult, dar îşi spuse că acceptase doar de dragul copiilor. Cu toate astea, gândul îi făcea plăcere, aşa că se grăbi în bucătărie.

Când îi anunţă că masa era gata, era foarte mândră de preparatele simple, dar delicioase şi atrăgătoare: cotlete de porc, orez cu sos de vin, ţelină cu brânză şi plăcintă cu ananas ca desert.

Era atâta veselie la masă, încât toată lumea părea că uitase că Sheila era în spital. Jennifer, care stătea în faţa lui Logan, nici nu voia să-şi amintească şi încerca din răsputeri să reţină fiecare detaliu din acea cină perfectă.

— Am uitat să-ţi spun, zâmbi Logan când ajunseră la desert. Trebuie să jucăm un joc cu ei, după masă.

— Fetele împotliva băieţilol, interveni Cindy.

— Serios? râse Jennifer. Cum aşa?

— Noi am hotărât, spuseră într-un glas cei mici.

— Vezi? Ce puteam să fac?

— Hmmm… Şi ce se întâmplă dacă eu hotărăsc că toată lumea spală vasele?

Cei doi copii făcură ochii mari.

— Nu merge aşa! protestă Eric.

— Cred că e suficient să strângem vasele şi să le ducem în bucătărie, afirmă cu tărie Logan. Altfel, Jenny n-o să se joace cu noi!

După două jocuri şi scorul echitabil de 1 la 1, Jennifer hotărî că era momentul ca cei mici să meargă la culcare. Logan se oferi să le citească o poveste, în timp ce ea se duse în bucătărie şi termină de spălat vasele.

Se simţise atât de bine în acea seară, încât o cuprinse

un sentiment de vinovăţie. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— A fost o zi foarte grea, nu-i aşa, Jenny Glenn?

Privirea lui era atât de plină de căldură şi afecţiune, încât nu putu să-i reziste şi nu se opuse atunci când o luă în braţe. Se lipi de pieptul lui lat şi oftă prelung când îi simţi mâna în păr. Din păcate, conturul cutiei de bijuterii din buzunarul hainei o readuse la realitate.

— Probabil că vrei s-o mai vezi pe Sheila în seara asta, spuse ea brusc.

— Orele de vizită s-au încheiat, dar cred c-o să pot intra pentru câteva minute, spuse el, privind-o cu atenţie.

— N-ar fi trebuit să-i las pe copii să te convingă să rămâi la masă.

— Nu ei m-au convins, o corectă Logan.

Vru să se apropie de ea, dar se opri când Jennifer făcu un pas înapoi.

— Trebuie să te odihneşti în seara asta.

— Mulţumesc că mi-ai spus cât de bine arăt, răspunse ea, ironic.

— Vin să te iau mâine, la nouă şi jumătate. O să ajungem la spital atunci când doctorul face vizita de dimineaţă.

— O să fiu gata.

— Să mă suni, dacă ai nevoie de ceva, bine? O să stau la mama în noaptea asta. Numărul e în agenda de lângă telefon.

Ea acceptă, dar îl asigură că nu era nevoie.

Avu impresia că nu voia să plece, dar respinse rapid ideea. Probabil că abia aştepta să ajungă la spital!

Mai obosită decât ar fi crezut, Jennifer adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Capitolul 10

A doua zi, Jennifer şi Logan răsuflară uşuraţi când văzură că Sheila se simţea mult mai bine şi putea chiar să râdă de accident.

Faptul că nu avea niciun inel de logodnă pe deget o făcu pe Jennifer să creadă că Logan hotărâse să aştepte un moment mai potrivit. Răspunse tuturor întrebărilor referitoare la copii, deranjată de sentimentul de gelozie pe care i-l stârnea propria ei soră.

Când ieşiră din salon, o găsiră pe mama lui Logan în sala de aşteptare. I se păru ciudat, dar îşi dădu seama că greşea – Sheila era viitoarea ei noră.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, Jenny, spuse Logan, făcându-i semn să se aşeze lângă mama lui. Am discutat cu mama despre asta aseară şi a fost de scord, aşa că am rugat-o să fie de faţă când îţi spun.

— Despre ce e vorba? se încruntă ea.

Logam trase aer în piept.

— Doctorul March a spus c-o va externa mâine pe Sheila. Pentru că va avea dureri în primele zile, ar fi mai bine ca cei mici să nu stea cu ei. Cred că trebuie să stea cu bunicii lor, soţii Jeffries cel puţin o săptămână.

— E o idee foarte bună.

Jennifer era uimită de modul extrem de delicat în care îi vorbea.

— Asta nu e tot. Eu trebuie să mă întorc la fermă, pentru că am de rezolvat câteva lucruri care nu suportă amânare. După cum o cunosc pe Sheila, sunt convins că o să-şi facă griji din pricina motelului. Dacă rămâne în oraş, o să fie tentată să se ducă la motel, în ciuda sfaturilor medicilor. Cel mai bine ar fi să meargă la fermă, o săptămână.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Simţea că Logan îi ascunde ceva.

— Cred că va accepta, pentru că pot să lucrez eu în

locul ei.

— Nu! Mama o să aibă grijă de motel. L-a condus ani de-a rândul şi-i face plăcere să fie din nou la conducere. Tu o să vii la fermă, cu Sheila!

— Poftim?!

Jennifer se uită cu ochii mari la Logan, apoi la mama lui. Aşa ceva era imposibil!

— Nu se poate altfel, draga mea, interveni doamna Taylor. N-ar fi bine ca sora ta să stea o săptămână la fermă, singură cu Logan. Dar, dacă ai fi şi tu acolo…

— Imposibil! strigă ea, sărind de pe scaun. Sheila poate să stea acasă. O să am eu grijă de ea şi o să mă asigur că nu pleacă nicăieri, mai ales la motel!

— Nu merge aşa, spuse tăios Logan. Ştii cât e de încăpăţânată! Singura soluţie este ferma!

— Nu merg! declară ea, pe un ton sfidător.

— Ba o să mergi!

Logan o prinse cu putere de mână şi o trase spre el.

— O să mergi pentru că e vorba de sora ta, care are mare nevoie de tine! Du-te acasă şi fă bagajele pentru amândouă. Vin să vă iau mâine, la ora unsprezece. Să nu îndrăzneşti să nu fii acolo!

Îi dădu brusc drumul, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă. Îmbujorată şi cu respiraţia întretăiată, Jennifer se întoarse către doamna Taylor.

— Îmi cer scuze pentru purtarea fiului meu, spuse aceasta, cu un zâmbet indulgent. Sunt sigură că n-a vrut să fie atât de dur! Mă tem că a moştenit temperamentul vulcanic al tatălui său.

— Nu înţeleg de ce e atât de important…

— Jenny! Ferma noastră e foarte frumoasă şi liniştită. E locul perfect în care Sheila poate să se odihnească şi să se relaxeze. Sunt sigură că o să-ţi placă.

— Da, şi eu sunt sigură.

Ştia, în sinea ei, că i-ar fi plăcut orice loc, dacă ar fi fost alături de Logan.

— Te rog, acceptă să mergi cu sora ta! Sheila n-o să înţeleagă de ce refuzi s-o însoţeşti.

Jennifer se uită repede către Amanda Taylor. Oare înţelesese care erau adevăratele sentimente faţă de fiul ei? Dar femeia îi zâmbi cu sinceritate.

— Puteţi să-i spuneţi lui Logan că o să fiu gata la ora unsprezece. Acum să rog să mă scuzaţi, am multe de făcut acasă!

Îşi dădu seama că tonul îi era tăios şi sarcastic, dar nu-şi putea scoate din minte faptul că pierduse încă o bătălie în faţa lui Logan Taylor. Acum trebuia să pună la punct un plan – trebuia să reziste o săptămână fără să-şi dezvăluie dragostea care-i umplea inima.

Jennifer mai puse un lemn pe foc.

Doamna Taylor avusese dreptate când îi spusese că avea să-i placă ferma! Era intimă, plină de căldură, confortabilă – un cămin adevărat!

Logan le explicase că etajul şi salonul erau închise în timpul iernii, pur şi simplu pentru economie de căldură. Dar pe Jennifer n-o deranjase acest lucru, atâta vreme cât putea să stea în camera de zi, în faţa şemineului imens. Mâncau în bucătărie, cu excepţia primelor două zile, când Sheila nu ieşise din dormitor. Cele două tinere împărţeau aceeaşi cameră, dar dormeau în paturi separate.

Lucrurile nu păreau atât de dificile pe cât crezuse ea. Logan era plecat toată ziua şi-şi petrecea serile acasă, alături de Jennifer. Nu era vorba, însă, de intimitate, pentru că el dădea dovadă de un total dezinteres. Îi era foarte greu să joace teatru în faţa lui, dar merita un premiu pentru spectacolul oferit.

Prin uşa deschisă de la dormitor, Jennifer o auzi pe

sora ei vorbind la telefon. Nu putea fi decât Dirk, îşi spuse ea. Suna de cel puţin două ori în fiecare zi, iar Sheila accepta conversaţiile cu un calm care o uimea.

La un moment dat, uşa se deschise şi intră Logan, cu un viţeluş în braţe.

— Adu-mi repede un prosop mare, îi ceru el.

Intră în camera de zi, în faţa şemineului, şi începu să-l şteargă cu putere cu prosopul adus de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a născut în afara sezonului, iar mama lui l-a abandonat. Încălzeşte-i nişte lapte. În dulapul din dreapta chiuvetei găseşti nişte sticle!

Jennifer încălzi laptele, îl turnă în sticlă şi se întoarse în camera de zi. Ştia că era greu să-l facă pe viţeluş să sugă, dar făcuse adesea acest lucru la ferma părinţilor ei.

În câteva minute, puiuţul reuşi să golească sticla.

— Nu credeam c-o să supravieţuiască, spuse Logan, zâmbind mulţumit. Nu pricep cum de nu l-au găsit coioţii!

— Mă bucur că s-a întâmplat aşa. O să fie bine, nu-i aşa?

— Are mari şanse. O să-l lăsăm să doarmă aici, lângă foc, şi o să-l hrănim din nou mai târziu. Ce-ai zice de o cafea?

— Sigur că da.

Se duse în bucătărie şi reveni peste câteva minute cu o tavă pe care se aflau două ceşti aburinde de cafea.

Pentru prima dată de când venise în casa lui, Jennifer se temea de prezenţa şi privirile lui Logan.

— Am fost adineauri la Sheila şi i-am spus că mâine ar fi un moment foarte bun să facem o plimbare călare şi să-ţi prezint ferma, spuse el, spărgând tăcerea care ameninţa să devină apăsătoare.

— Mulţumesc, dar cred că o să refuz, replică ea,

controlându-şi vocea.

— Te asigur că am un cal foarte potrivit pentru tine.

Chiar dacă nu se uita la el, era sigură că zâmbeşte.

— O să fiu lângă tine şi o să am grijă să nu te trântească!

— Călăresc foarte bine, chiar dacă n-am mai făcut asta de mult. Dar nu vreau s-o las pe Sheila singură.

— N-o să fie singură, spuse el, încet. O să fie cu Dirk.

Jennifer ridică privirea spre el. Un bărbat atât de posesiv accepta ca Sheila să fie singură cu Dirk?

Ca şi gând i-ar fi citit gândurile, Logan adăugă:

— Au ceva de discutat şi ar fi mai bine să fie singuri.

— Oh!

O reacţie nepotrivită, având în vedere că Sheila urma să-i comunice, fără îndoială, decizia ei de a se

mărita cu Logan. Încă un motiv pentru care inelul nu era încă pe degetul ei! Sora ei era prea delicată ca să accepte inelul înainte de a discuta cu Dirk…

— În cazul ăsta, accept să merg cu tine mâine.

— Dacă am stabilit asta, ar fi mai bine să mă întorc la lucru.

Şi ieşi din încăpere.

În după-amiaza care urmă, Logan se dovedi o gazdă perfectă, iar Jennifer se bucură de plimbarea călare.

Când se întoarseră, observară maşina lui Dirk ieşind din curte, iar ea cercetă curioasă chipul lui Logan. Nu dezvăluia nimic, dar părea neaşteptat de calm pentru cineva a cărui logodnică petrecuse câteva ore cu un alt bărbat.

Când intrară în casă, o găsiră pe Sheila în camera de zi, radioasă şi extrem de zâmbitoare. Ochii îi străluceau când îl privi pe Logan.

— Ei bine? întrebă acesta.

— Pe mine mă scuzaţi, mă duc să fac cafea.

Sheila păru să nu observe că sora ei ieşise din cameră.

— Nu credeam că va fi atât de uşor, o auzi pe Sheila spunându-i lui Logan. Nici măcar n-a clipit când i-am explicat. A spus că înţelege şi că ar fi fericit să…

Jennifer nu auzi mai mult, dar era suficient ca să-l compătimească pe bietul Dirk. Rămase în bucătărie tot restul după-amiezii, sub pretextul că trebuia să pregătească cina. Când termină totul, era atât de slăbită şi avea o durere atât de puternică de cap, încât atât Sheila, cât şi Logan insistară să se retragă şi să se odihnească. Lacrimi amare îi curseră pe obraji la gândul că cei doi voiau, de fapt, să rămână singuri.

La unsprezece fără un sfert, Jennifer se ridică din pat şi, cu grijă să n-o trezească pe Sheila, îşi puse halatul de satin şi ieşi din dormitor. Pentru că mâncase foarte puţin la cină, simţea nevoia să bea un ceai şi să mănânce un sandviş. Merse în vârful picioarelor până în bucătărie şi începu să-şi pregătească de mâncare.

Ce ironie a sorţii o făcuse să vină aici din Minneapolis! Incidentul cu Brad părea neînsemnat în comparaţie cu forţa distructivă a acestei iubiri neîmpărtăşite.

— Credeam că dormi! se auzi la un moment dat vocea lui Logan.

Se răsuci şi-l văzu stând în cadrul uşii, îmbrăcat numai în pantaloni. Brusc, deveni conştientă de

halatul scurt care abia îi acoperea pijamaua. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că Logan poate s-o audă.

— M-am gândit… am vrut să-mi fac un ceai şi un sandviş.

— Ai grijă!

Pentru că mâna îi tremura, Jennifer vărsă ceaiul, iar lichidul fierbinte i se prelinse pe degete. Dintr-un pas, Logan fu lângă ea şi-i luă cana din mână.

— Te simţi bine? Dă-mi voie să mă uit!

Încercă să-şi tragă mâna, dar nu reuşi. Un fior îi cuprinse trupul; când privirile li se întâlniră, văzu că şi Logan simţea la fel.

— Jenny, şopti el.

O mângâie uşor pe păr.

— Jenny!

O îmbrăţişă şi o lipi de pieptul lui puternic, punând stăpânire pe buzele lui fremătătoare. Gura lui coborî pe gât, trimiţând valuri de pasiune prin tot corpul. Ştia că ar fi trebuit să se oprească, dar dorea prea mult sărutările lui, atingerea lui, puterea lui.

— Jenny! Te doresc… Cât de mult te doresc!

Cuvintele lui o treziră la realitate.

Crezi că te iubeşte? strigă ea în gând. E logodit cu sora ta!

— Sheila! Logan, opreşte-te, te rog!

Încercă în zadar să se depărteze de el.

— Nu!

— Nu te împotrivi, Jenny Glenn! protestă el încet, căutându-i din nou buzele.

Dar ea începu să-l lovească în piept cu pumnii.

— Ce-i cu tine? se încruntă el. Ce-am făcut?!

— Dă-mi drumul! suspină ea. Bestie! Trădătorule!

— Nu te simţi bine? strigă el.

— La fel ca tine!

În cele din urmă, reuşi să scape din braţele lui.

— Să nu mă mai atingi! Să nu mă mai atingi niciodată!

Logan deveni furibund la auzul vorbelor ei.

— O să te ating de câte ori vreau!

Prinse marginea halatului şi trase cu putere. Materialul delicat se rupse, dar buzele lui se aplecară peste ale ei, cu pasiune şi sălbăticie. Părea că nu-l interesează decât s-o posede, cu sau fără voia ei. Când simţi că dispare şi ultima urmă de împotrivire, Logan o împinse cu putere.

— Pleacă de aici!

Vocea lui ameninţătoare o făcu să iasă cât putu de repede din bucătărie.

— Jennifer! Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? Plec!

— Pleci? Cum adică, pleci? Unde? Cum?

— Cum?!

Jenifer îşi ridică privirea către ochii albaştri, acum extrem de miraţi, ai surorii sale.

— Pe picioarele mele! Sunt în stare să mă duc la maşină. Maşina mă duce la aeroport, iar de acolo iau avionul către Minneapolis.

— Logan ştie? suspină ea.

— Nu. Poţi să-i spui, dacă vrei, dar n-am nevoie de permisiunea lui ca să plec!

După ce se întâmplase noaptea trecută, Jennifer era sigură că nu-i datorează nimic.

— Bate cineva la uşă, Sheila. Nu te duci să deschizi?

Mergând cu greutate din cauza cârjelor, Sheila deschise uşa de la intrare. Câteva secunde mai târziu, Dirk apăru în cadrul uşii.

— Ce se întâmplă aici, Jenny?

Ea trânti cu putere capacul valizei înainte să-i răspundă.

— Plec, asta se întâmplă! Ai de gând să mă opreşti?

— Eşti sigură că asta vrei? întrebă el încet, privind-o cu insistenţă.

Răspunsul ei abia se auzi:

— Da.

— În cazul ăsta, te duc la aeroport.

— Dirk! strigă Sheila. Nu se poate! Jennifer, nu poţi să pleci aşa! Cum rămâne cu hainele tale, cu celelalte lucruri pe care le ai la mine acasă?

— Trimite-mi-le tu!

Îşi luă haina, îi dădu valiza lui Dirk, apoi o îmbrăţişă scurt pe sora sa.

— O să-ţi scriu şi o să-ţi povestesc totul... cât de curând voi putea.

Îl urmă pe Dirk până la maşină, fără să ţină seama de protestele Sheilei. Era mulţumită că n-o întreba nimic şi că pricepuse că nu voia să vorbească.

Noaptea trecută, după ce se întorsese în dormitor, ştiuse că nu mai putea rămâne în casa lui Logan. În niciun caz, după ce se întâmplase! Când îi spusese că o doreşte, şi nu că are nevoie de ea sau că o iubeşte, înţelesese că o tratase ca pe o femeie uşoară, pe care o uită în câteva zile. Îl iubea, dar nu într-atât încât să-i permită s-o folosească într-o asemenea manieră!

— Ce ţi-a făcut?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Am văzut vânătaia de pe braţ, explică el pe un ton neutru, aşa că ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Te rog, Dirk! Nu vreau să vorbesc! protestă ea slab.

— Nu trebuie să încerci să-mi ascunzi faptul că te-ai îndrăgostit de Logan, să ştii! Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, n-ai fi plecat.

— E o prostie!

— Să auzim…

— M-a sărutat. După aceea m-am înfuriat, şi s-a înfuriat şi el. A fost puţin cam dur atunci când m-a luat de

braţ. Nu-i spune Sheilei, te rog! îl imploră ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Sheila? Ce contează dacă află Sheila? se încruntă el.

— Şi-ar putea face o impresie greşită.

Pentru că Dirk o privea cu o expresie uimită, Jennifer continuă, iritată:

— Ştii foarte bine că Sheila şi Logan sunt logodiţi!

Dirk opri maşina în faţa aeroportului şi, cu ochii strălucitori, se întoarse către ea.

— Şi cum ai aflat că sunt logodiţi?

— Nu sunt surdă şi nici oarbă! strigă ea, furioasă. În plus, l-am văzut pe Logan într-un magazin de bijuterii când a cumpărat inelul şi am auzit-o pe Sheila spunându-i lui Logan că tu ai primit vestea foarte bine.

— L-ai văzut pe Logan cumpărând inelul?

— Da, repetă ea, exasperată. Cum să te fac să mă crezi?

— Am înţeles! Am ajuns la aeroport. Ce faci, pleci sau nu?

— Da, sigur, răspunse ea, mirată de schimbarea lui de atitudine.

— Dacă nu te superi, n-o să intru cu tine. Valiza e destul de uşoară şi cred c-o să te descurci singură.

— Da, e foarte bine aşa.

Îl sărută pe obraz.

— Mult noroc, Dirk!

— Şi ţie, Jenny. La revedere!

În aeroport avu parte de o mare dezamăgire – singurul avion pleca la ora patru a după-amiezii, ceea ce însemna că avea de aşteptat cinci ore. Resemnată, îşi cumpără bilet şi-şi petrecu următoarea jumătate de oră plimbându-se prin magazine.

La un moment dat, îl văzu pe Logan îndreptându-se spre ea cu paşi mari.

— N-a durat mult şi ţi-ai luat tălpăşiţa, nu-i aşa?

— N-am fost îndeajuns de rapidă, dacă m-ai prins din urmă!

— Sheila a trimis pe cineva să mă cheme acasă. La puţin timp după ce am ajuns, m-a sunat Dirk şi mi-a îndrugat vrute şi nevrute, cum că Sheila şi cu mine am fi logodiţi. Vrei să-mi explici şi mie? întrebă Logan, făcând eforturi evidente să-şi păstreze cumpătul.

— Să-ţi explic?! Dumnezeule mare, ce e de explicat? E adevărat că încă nu i-ai dat inelul, sau cel puţin nu l-am văzut pe degetul ei azi-dimineaţă, dar ştiu că o să te însori cu Sheila!

El o cercetă câteva clipe, fără să spună nimic.

— Nu mă însor cu ea.

Scoase din buzunar cutiuţa de bijuterii şi i-o înmână.

Fu rândul lui Jennifer să fie uimită. Deschise cutia şi văzu piatra mică de jad, înconjurată de diamante. Mâinile începură să-i tremure şi-i dădu cutia înapoi.

— Nu înţeleg…

— E foarte simplu, Jenny Glenn. Sheila o să se mărite cu Dirk. Nici măcar o clipă n-a existat posibilitatea să se mărite cu altcineva!

— Dar l-am auzit pe bijutier… a spus că este un inel de logodnă.

— Aşa e.

Jennifer îşi acoperi gura cu mâna, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu pună în cuvinte ideea nebunească ce-i apăruse în minte.

— Ieri, discuţia dintre Sheila şi Dirk… A spus că a primit vestea foarte bine, insistă ea.

— Da, era vorba despre faptul că Sheila o să continue să conducă motelul, cel puţin până când se îmbunătăţeşte

situaţia financiară. Nu mă întrebi pentru cine e inelul?

— E jad, spuse ea, luându-l din cutie.

— Da, ca şi colierul. De Crăciun ţi-am spus că e imitaţie numai ca să-l primeşti. Adevărul e că e veritabil. Este aceeaşi piatră ca în acest inel de logodnă!

— Logan, pentru cine e inelul?

— Toate miresele din familia Taylor poartă inele de jad. Mă mir că nu l-ai văzut pe al mamei! Până la Crăciun, mama a crezut că acel colier de jad este cadoul meu pentru Sheila. Uite!

Îi atrase atenţia asupra interiorului inelului.

— Am gravat ceva – Te iubesc.

— Adică… îmi ceri să fiu soţia ta? Logan, să nu glumeşti cu aşa ceva!

— Îţi cer să recunoşti că mă iubeşti, spuse el cu sinceritate, mângâind-o pe obraz. Vreau să te aud spunând-o!

— Te iubesc, Logan! Te iubesc atât de mult…

El o luă în braţe, zâmbind fericit.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Într-o clipă, erai în braţele mele şi mă sărutai, iar în secunda următoare, mă zgâriai ca o pisică sălbatică.

— Am crezut…

Jennifer îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Am crezut că e vorba de o simplă dorinţă fizică. Ai spus că mă doreşti!

— Prostuţo! Te doresc, pentru că te iubesc! Pentru că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care ai coborât din avion şi mi-ai intrat în suflet. Dar ai ridicat un zid atât de înalt, încât am crezut că n-o să reuşesc să-l dobor. Dar a meritat, iubita mea! A meritat tot chinul ca să ajung să te ţin aşa, în braţele mele!

Ea îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

— Am fost o fraieră, nu-i aşa? La început am crezut că eşti un afemeiat, după care eram convinsă că eşti îndrăgostit de Sheila.

— În viaţa mea nu exişti decât tu, scumpa mea Jenny Glenn! Cât de curând, numele tău va fi Jenny Glenn Taylor.

— Foarte, foarte curând!

Se ridică pe vârfuri şi primi sărutul lui fierbinte.

Sfârşit